Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. I. No 120228/932

No. 15 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Jungla tragică

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

„COHORTA DE CERCETAȘI FLOREȘTI-ILFOV scoate „revista „CERCETAȘUL SATELOR" buletin șapirografiat. „Material bogat și variat. Abonamentul pe an pentru „unități rurale 75 lei, urbane 100, cercetași și școlari „60 lei. — Abonați vă la CERCETAȘUL SATELOR, con- „tribuind astfel la propagarea cercetășiei și la încura- „jarea muncii COHORTEI FLOREȘTI"

Din „CEI TREI CERCETAȘI" au apărut până acum :

No. 1 La voia întâmplării
„ 2 Braț de sânge
„ 3 Țara groazei
„ 4 Boturile roșii
„ 5 Lupta dela Kasba
„ 6 Cecul de 5 Milioane
„ 7 Rebelii din țara Apașilor
„ 8 Misterul Lacului Sacru
„ 9 Cercul de Foc
„ 10 Vâltorile Cataractei
„ 11 Lupta Navală
„ 12 Dervișii asasini
„ 13 Goeleta fatală

La „CEI TREI CERCETAȘI" se pot face și abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

Jungla tragică

CAPITOLUL I.

Dela Ceylon la Java

La 15 Ianuarie, la orele zece de dimineață, o corabie cu trei catarge, purtând pe catargul cel mare flamura olandeză intra în portul Colombo din Ceylon.

Pe puntea acestei corabii se găseau trei tineri îmbrăcați în uniforma de cercetași italieni; în loc de pălăria lor obișnuită, purtau câte și trei o pălărie de aceiași formă, dar de o albeață strălucitoare.

In picioare lângă dânșii, dominându-i cu statura sa înaltă, sta un negru care purta o uniformă foarte uzată de soldat eritreu și o pălărie colonială.

Rezimat cu coatele de bordajul corabiei, un bărbat cu părul cărunt discuta cu cercetașii.

Aceștia erau: Raimond Balsan, Marius Colombo, Jan Maria Callega, zis Jan Bart, cei trei faimoși cercetași italieni; negrul care se numea Zomba, îi însoțea în calitate de servitor, dar prin devotamentul său căpătase dreptul de a se considera colaboratorul și amicul lor.

Cât pentru personajul cu părul cărunt, era căpitanul corăbiei, și se numea Gyp Van Holoben.

Corabia „Wilhelmina" venea dela Mahé, din India, de unde luase pe cei trei cercetași, salvați dintr'un groznic naufragiu, care urmase după îmbarcarea lor pe o goeletă în portul Gibuti.

In momentul în care „Wilhelmina" intra în portul Colombo, cercetașul Jan Bart, care în calitatea sa de fost aspirant la școala de marină, era geograful expediției, zise cu voce calmă:

— Colombo, oraș maritim din Oceanul indian; capitala

posesiunilor engleze din insula Ceylon, situat pe coasta occidentală, într'o mică radă. O sută de mii de locuitori. Se compune dintr'un oraș european și unul indigen, acesta din urmă e cunoscut sub numele de Pethat. A fost pe vremuri ocupat de portughezi. Astăzi face parte din colonia engleză a Indiilor. Marile vapoare ale liniilor asiatice se opresc la Colombo. Partea europeană a orașului prezintă un aspect civilizat prin regularitatea străzilor și numeroasele sale grădini.

Și, întorcându-se spre prietenii săi, Jan Bart adăogă, râzând :

— Iată ce-am învățat la școală cu privire la Colombo din Ceylon. Și acum iată-vă suficient informați.

— Bravo, zise Marius. Dar despre Ceylon ce știi? Merită să debarcăm ca să vizităm insula ?

— Da ! aprobă Raimond, în calitatea mea de șeful expediției care face înconjurul lumii țin să știu dacă e mai bine să ne oprim sau să mergem imediat la Java, după cum ne propunea adineaori căpitanul van Holoben.

Căpitanul se întoarse și privi pe Jan Bart cu o expresie, care se putea traduce astfel :

— Să vedem dacă acest tânăr știe despre Ceylon ceeace știu eu.

Dar Jan Bart, după un minut de gândire, zise cu glasul monoton și în acelaș timp ironic al unui școlar care spune o lecție bine învățată.

— Insula Ceylon e poate cel mai frumos loc de pe pământ ; are peisagii minunate ; posedă coline împădurite, câmpii de o fertilitate excepțională ; apoi...

— Oprește-te ! întrerupse Marius. O s'o ții tot așa ? Dacă'ți închipui că ne interesează pădurile și peisagiile tale.

Mai mergeau când abia debarcasem din Italia; dar după ce am străbătut toată Africa ecuatorială, nu spun că suntem sătui de arbori și de peisagii, nu ! dar că suntem obișnuiți cu ei, mii de pipe !

— Marius are dreptate, zise Raimond, ceeace ne trebuie nouă în acest moment e un ținut în care să găsim vânat și aventuri. Se găsește vreun vânat în Ceylon?

— A ! Dragii mei ! Pe Sfânta Fecioară ! nu mă lăsați să termin ! Așteptați puțin și veți ști ca și mine.... Continuu :

Bogăția florei nu vă interesează ei bine mă tem că nici fauna nu vă va interesa. Fauna e inferioară aceleia de pe continentul indian și de pe insulele Sondei. Elefanții sunt foarte rari în regiunile de la șes ; tigrii, lupii și antilopele nu mai vin prin păduri de unde au fost complet exterminați.

Dar Ceylon-ul posedă câteva specii particulare de animale; de pildă un soi de bufniță ceva mai mare ca o albină

și o mică lipitoare, destul de temută de călători, cari uneori mor de muşcătura ei, când se riscă fără molitiere prin pădurile prin care aceste mici dobitoace furnică cu miliardele.

— Mii şi milioane de pipe ! asta e tot ce se găseşte ca fiare sălbatice în insula Ceylon?

— Jan Bart are dreptate, afirmă căpitanul ! animalul cel mai feroce din Ceylon e tocmai acea mică lipitoare de care ne-a vorbit.

— Atunci, zise milanezul, nu mai e de stat la gânduri. S'o ştergem cât mai repede !

Ba nu zău, ia închipuiţi-vă pe cei trei cercetaşi ciuruind de gloanţe un regiment de lipitori care le ia cu asalt picioarele !...

Iată o vânătoare desgustătoare, v'o jur ! Nu, nu, nu ! Nu ţin să mor mâncat de lipitori !

Raimond aprobă, râzând, şi fiindcă Ceylon-ul nu le oferea nici alte aventuri nici alte primejdii în afară de acelea prea puţin glorioase pe care le prezentau lipitorile, rugară pe căpitan să nu se oprească la Colombo mai mult de cât era necesar pentru reaprovizionarea corăbiei şi ca să se reaprovizioneze şi ei cu muniţii. Voiau să plece cât mai curând spre Iava, care de altminteri forma şi ţinta lui Van Holoben.

— Ne-am înţeles, răspunse acesta. Aveţi o zi întreagă ca să vă vedeţi de treburi şi eu tot aşa ; şi mâine în zorii zilei vom întinde pânzele la vântul care va sufla ; căci în anotimpul acesta musonul de vest e regulat şi continuu şi ne va împinge treptat spre Java.

— Fie ! zise Raimond.

— Iată-mă's liniştit, conchise Marius.

Dar, încruntând sprâncenele, milanezul se întoarse spre ligurul Jan Bart :

— Ia-ascultă ! Sper că ceeace ne închipuim că ştim despre Java nu va fi o serie de decepţii ? Jan Bart, mi se pare că am citit că la Java sunt tigri, leoparzi, şi tot felul de animale interesante pentru noi.

Jan Bart era gata să răspundă, când van Holoben, izbucnind în râs, răspunse lui Marius :

— Dragul meu, cred că veţi găsi mai mulţi chiar de cât doriţi, când veţi fi acolo.

Am străbătut Java de la un cap la un altul şi vă asigur că mă mir şi azi cum de nu mi-am lăsat oasele bine curăţate de dinţii vreunui tigru sau ai vreunui leopard.

— Bine ! bine ! reluă Marius.

O vrăjitoare mi-a spus că scheletul meu are o deosebită predilecţie pentru pământul italian şi sunt convins că oasele mele nu vor consimţi să rămâi prin alte locuri.

Deci până ce nu vom fi în Italia nu e nici o primejdie

ca trigri, leoparzi sau alte animale să le curețe de carnea atât de plină de viața care le acopere.

Convorbirea se termină cu aceste cuvinte glumețe și căpitanul se ocupă exclusiv de manevrele de ancorare ale corăbiei sale în portul Colombo.

După o oră, însoțiți de Zomba și precedați de un *boy* ca interpret, care le fusese recomandat de căpitan și ocupa această funcție la unul din marile hoteluri, din oraș, cei trei cercetași se duseră la banca engleză din Colombo.

Acolo, prezentând scrisoarea de credit (iscălită de celebrul miliardar Carnegie, ca recompensă pentru splendidul lor raid deasupra Atlanticului), cei trei cercetași încasară o sumă destul de importantă.

Apoi, intrând din magazin în magazin, cumpărară excelente carabine engleze de ultimul model; câteva casete cu gloanțe explozibile și altele obișnuite; o centură cartușieră și un browning pentru fiecare, câte o secure foarte tăioasă și câte un lung cuțit de vânătoare.

Afară de asta mai cumpărară niște raniți ca acelea ale turiștilor globe-trotteri și puseră în ele niște bluze și niște pantaloni de culoare verzuie asemănătoare cu uniformele lor, căci țineau să fie totdeauna îmbrăcați astfel în cât să fie imediat recunoscuți că sunt cercetași italieni.

— Când hainele pe care le purtăm vor fi prea uzate zise Marius, vom descoase nasturii și îi vom coase la cele noui,, dându-le astfel același aspect ; așa că vom fi totdeauna aceiași, mii de pipe !

Mai cumpărară apoi câte un flacon de aluminiu pentru fiecare și-l umplură cu rom de calitate superioară ; o farmacie portativă cu toate medicamentele, ingredientele și instrumentele necesare, diverse mici obiecte ca, brichete, lămpi electrice de buzunar, cuțitase cu mai multe lame și tirbușoane și altele și, însfârșit, ghete și moletiere.

— Celelalte, zise Raimond, adică vasele de bucătărie și o mașină de gătit, le vom cumpăra la Batavia, — care e portul și orașul principal al insulei Java, sfârși Jan Bart

Toate aceste cumpărături, întrerupte doar de dejunul pe care-l luară în primul restaurant ce le eși în cale, durară până la apusul soarelui, când urmați de Zomba, încărcați cu toate pachetele și cu armele fiecăruia se duseră în port și, după ce plătiră interpretului, se urcară în șalupa „Wilhelminei" care-i aștepta spre a-i transporta pe bordul corabiei.

Căpitanul admiră lucrurile cumpărate și, în special, armele.

Și după o cină, la care luară parte cei trei cercetași,

Zomba și căpitanul, tinerii se duseră să se culce în namacurile pregătite pentru dânșii în *rouf*-ul corabiei.

A doua zi de dimineață deșteptându-se, constatară că eșiseră din port și că pluteau în plină mare.

— Bravo ! zise Marius ! In sfârșit, am plecat !

Rouf-ul era prevăzut cu toate cele necesare pentru toaletă. Servindu-se de toate cele cumpărate în acest scop, cei trei tineri, se spălară, se pieptănară și urcară în fugă scara care da pe punte. Căpitanul îi salută cu vocea sa aspră de lup de mare.

— Bună dimineața cercetași ! bună dimineața frumosule negru !

Și le strânse mâinile cu putere.

— Ei bine ! zise căpitanul. Veți fi mulțumiți ; avem un vânt bun din spre nord-vest, care ne împinge deadreptul spre deschizătura strâmtoarei Sonda, care se găsește între insula Sumatra și insula Java.

— Atunci, întrebă Jan Bart vom urma toată coasta insulei Sumatra ?

— O ! de departe, în orice caz ; o vom urma, dar n'o vom vedea, fiindcă vom fi în plină mare. Nu vom vedea coasta Sumatrei decât intrând în strâmtoarea Sonda pentru a ajunge în portul Batavia din insula Java.

Raimond întrebă :

— Ce distanță e de la Colombo la Java ?

— Patru mii de kilometri, răspunse repede Jan Bart.

— Da, răspunse căpitanul privind pe Jan Bart cu o vie admirație, d. Jan Bart are dreptate ; totuși noi nu socotim așa ; patru mii de kilometri e distanța pentru mijloacele de transport pe uscat; noi, navigatorii de cursă lungă, socotim cu mila marină și pot să spun că dela Colombo la Java sunt aproximativ două mii patru sute de mile maritime. Făcând între două sute, două sute cincizeci de mile marine pe zi, ne trebuesc zece, sau chiar cinsprezece zile până s'ajungem la Java.

— In consecință, observă Marius, avem cel puțin încă zece zile ca să ne uităm unul la altul și să învârtim degetele.

— Nu sunteți obligați să faceți numai asta. Mai puteți face și altceva. Și vă asigur că spectacolele mării nu sunt lipsite de interes, în special la răsăritul și la apusul soarelui.

— A ! le cunoaștem ! exclamă Jan Bart. Gândiți-vă că am străbătut marea de Oman de la Gibuti la Mahé, și în astfel de condiții în cât am avut tot timpul s'admirăm răsăritul și apusul soarelui.

— Sincer vorbind, zise Raimond sunt încântat de aceste

zece sau cinsprezece zile de odihnă, căci avem oarecum nevoie să mai punem puțină carne pe noi ; nu-i așa, prieteni ?

— Ce e drept ! afirmă Marius. In a doua parte a călătoriei noastre prin marea de Oman, nu putem spune c'am mâncat pui fripți. Oh nu ! Știu că ne-am cam strâns cureaua. Eu unul fără broasca mea țestoasă aș fi fost mort !

— Marius, întrerupse Jan Bart, nu mai aminti acele zile și nopți înspăimântătoare. Nu servește la nimic să ne amintim trecutul dureros, să ne gândim la viitor.

— Jan Bart are dreptate, aprobă Raimond.

— Și pentru a pregăti viitorul, exclamă van Holoben haideți să mâncăm ceva ; e ora primului dejun și pe mare, cum nu știi niciodată dacă un naufragiu nu te va împiedica să mănânci la amiazi sau seara, e bine să iei anumite precauțiuni și să nu lași să treacă nici o masă fără să-i faci cinstea cuvenită.

Cuvinte înțelepțești și aprobate în unanimitate de cei trei tineri și de Zomba. Și câte și patru urmară pe căpitan în sala de mâncare rezervată statului major comercial și maritim al corăbiei compus din căpitan, secundul său, un agent al companiei și un contabil.

De data asta nu se întâmplă nimic deosebit în cursul traversării. Călătoria fu mai puțin accidentată decât cea dela Gibriți la Colombo.

Toată ziua cei patru călători, fie singuri, fie în tovărășia căpitanului sau a secundului se plimbau în sus și 'n jos pe punte, interesându-se de manevrarea vasului, de aspectele marine, de peștii zburători, de cetele de marsuini, cari se jucau în spuma valurilor și de toate micile evenimente întotdeauna aceleași, care atenuează ușor monotonia unei navigări liniștite.

Dar limbile nu stau liniștite. Se vorbea mai ales despre Java asupra căreia cei trei tineri cereau tot felul de informații la care căpitanul răspundea cu competință, făcându-le adesea descrieri pitorești, care îi făceau să petreacă timpul cât se poate de plăcut.

Jan Bart cu știința sa geografică se mulțumea să rezume toate informațiile, uneori fantastice, de cele mai multe ori exacte pe care le da Van Holoben.

Și într'o zi, când sursa informațiilor părea epuizată, Jan Bart zise :

— In definitiv, știm acum tot ce ne trebue despre insula Java, chiar și cifrele, totul însfârșit ce se poate ști fără a o fi văzut. Vreți să vă rezum în câteva cuvinte ?

— Da, da ! aprobă Raimond. E bine să avem sub ochi cunoștințele generale asupra acestei insule, în care vrem să ne aventurăm.

— Haide, spune, zise Marius.

— Insula Java e o insulă din insulele Sonde, situată între Oceanul Indian la sud, marea de Java la nord, care o desparte de Borneo, strâmtoarea Bali la est și strâmtoarea Sonda, care o desparte de Sumatra la vest.

E cuprinsă între 50°, 52' și 18°, 40' latitudine sud și 102°, 55' și 112°, 14' longitudine est. Merge de la vest la est pe o lungime de 150 kilometri ; lărgimea variază între saizeci și șapte și o sută optzeci de kilometri.

Coasta septentrională e scobită de numeroase golfuri. Ancora se prinde foarte lesne în nămolul de pe fundul lor.

Coasta meridională e foarte puțin accesibilă. Java e destul de muntoasă, mai ales spre vest și în centru. La sudul țărmului septentrional munții oferă minunate panorame variate și de o frumusețe tropicală. Se găsesc aci imense păduri virgine extrem de accidentate, unde flora și fauna sunt de o bogăție de neînchipuit. Smochinii ating înălțimi colosale, se găsesc foarte mulți palmieri si solul e acoperit de extraordinare flori pe care le calcă în picioare cele mai felurite animale.

Se numără acolo nici mai mult, nici mai puțin de cât șase specii de maimuțe. Sunt nenumărați porci spinoși și câini sălbateci și veverițe. Apoi tigrul, pantera, leopardul, pisica-tigru, mistreții, rinocerii cu două coarne își dispută culmile munților, unde-și croiesc poteci pe cari rare ori le străbat picioarele oamenilor. Aceste animale sălbatice urmăresc cu înverșunare cerbii, cari sunt de mai multe specii, boii sălbatici și bivolii. Elefantul nu se întâlnește prin aceste regiuni.

In arbori sunt papagali de toate speciile, printre cari cel mai comun e cacatoesul alb cu creasta galbenă, mai sunt apoi porumbei, cotofane, aquile albe și în special celebra rândunică salanganâ, ale cărei cuiburi sunt atât de apreciate de chinezi.

Dar nu e numai atât : am văzut cuadrupede și pasări, să nu uităm reptilele și alte animale similare.

Broastele țestoase, crocodilii, șopârlele, cameleonii și mai ales șerpii sunt foarte numeroși.

Șerpii sunt aproape toți veninoși, cel mai primejdios e naja sau șarpele cu ochelari; mai e apoi pitonul ametist, care nu e veninos, dar primejdios din pricina proporțiilor și a forței sale.E lung, uneori de zece metri.

Oamenii sunt aproape toți civilizați; numai în centrul insulei se găsesc unii javanezi sălbateci, foarte primejdioși fiindcă trăesc din brigandaj și fac parte din secta strangulatorilor înduși.

— Ah ! observă Marius, iată amănunte precise și ispi-

tioare, ce ziceți ? Tigri, șerpi cu ochelari, crocodili, pitoni până și strangulatori cu două picioare de specie umană !

Mii de pipe și mii și milioane de fulgere ! Asta e ocupație pentru noi, Raimond !

— Da, și pericol ! observă grav Raimond.

Marius, dragul meu, tu vezi totul în roz; Jan Bart vede totul din punct de vedere științific; din fericire că sunt și eu pe aci ca să-l scot pe el din sferele științifice și pe tine din nori.

Rămâne bine stabilit că ne ducem în insula Java ca să vânăm tigri, crocodili, rinoceri, șerpi cu ochelari, pitoni și chiar, dacă va fi nevoie, javanezi din secta strangulatorilor, dar trebue să ne intre bine în cap că, spre a fi mai tari decât primejdia, dacă trebue s'o acceptăm când se prezintă, nu e nevoie s'o urmărim dintr'un spirit de orgoliu.

— Și cine-ți vorbește de orgoliu, moralistule ? întrerupse Marius. Cred că n'ai pretenția să m'apuce tremuriciul și să dau spectacolul teroarei numai pentrucă Jan Bart ne descrie fauna sălbatecă a insulei !

Mii de pipe, dragul meu, cu revolvere și carabine bune, cu un ochi sigur și sânge rece, cum spunea mai ieri căpitanul, n'avem de ce ne teme.

Și-apoi, nu uita că am promis acelora, cari ne-au salvat din naufragiul de pe Marea de Oman, patru piei de tigri; și că datoria e să ne ținem cuvântul dat. Cuvântul de onoare al unui cercetaș e după cât știu sacru ! Nu e vorba de a sfida pericolul orbește; ci de a găsi patru tigri, de a-i doborî la pământ, de a le scoate pielea și de a trimite aceste piei într'un colet poștal la Colombo, acelora cărora le-am promis, ca să-și facă din ele patru covoare de pat.

Acest mod de a rezuma situația morală avu darul să-i facă pe toți să râdă și din ziua aceea nu se mai vorbi aproape nimic de Java, ca de un subiect complet epuizat.

Dar asta nu înseamnă că toate subiectele fuseseră epuizate; cei trei cercetași avură norocul să-și poată înmulți cunoștințele lor marine mulțumită bunăvoinței nu numai a căpitanului, dar și a întregului echipaj.

„Wilhelmina" intră în strântoarea Sonda, trecu printre cele două maluri ale Sumatrei și ale Javei și intră într'o frumoasă dimineață din luna Februarie în portul Batavia.

Și, pe când căpitanul, lăsând pe cei trei tineri pe punte, se ducea să supravegheze manevrele de ancorare Jan Bart profită de ocazie ca să spuie:

— Batavia, capitala insulei Java și a tutulor posesiunilor olandeze din Indiile orientale. O sută cincizeci de mii de locuitori, printre cari numai patru mii de europeni iar restul aproape toți indigeni, chinezi și malaezi. Battavia e, din punct

de vedere comercial primul oraș, rada sa e apărată împotriva Musonului de nord-vest.

Pricipalele produse comerciale sunt cafeaua, orezul, zahărul, lemne colorante și ceaiul. Văzută din înălțime Battavia nu seamănă cu nici un alt oraș din lume. Nici clădiri înalte, nici coșuri de fabrici, nici temple, nici biserici, nici un zgomot surd ca acela care se înalță din marile noastre orașe.

Nimic altceva decât o imensă grădină. Tot orașul e acoperit de o vegetație luxuriantă, printre care se găsesc splendide vile.

In jurul acestui centru simplele colibe ale malaezilor și javanezilor ascunse printre smochini imenși, arbori considerați sacri de indigeni; și în jurul acestei suburbii de indigeni câmpii de orez ce se pierd în zare, asemenea unor oceane verzi din mijlocul cărora se înalță ici și colo colinele care servesc de cimitire chinezilor.

Totul e atât de frumos, încât coloniștii cari se înapoiază în bătrâna noastră Europă, nu se pot obișnui nici cu cele mai frumoase peisagii de la noi.

Eu cred, zise Marius că merită s'o vizităm; dar ești sigu de cele ce spui Jan Bart ?

Jan Bart, cam pichirisit, răspunse înțepat :

— Drept cine mă iei ?

— Bine ! bine ! zise Marius, nu te supăra ! Dar, în definitiv, vorbești de Battavia ca de un adevărat paradis ! Admit c'o fi așa, dar uiți Milanul !

Raimond și Jan Bart râseră cu poftă, dar nu contraziseră pe camaradul lor, ca să nu provoace una din acele scene, în care Marius nu se da nici odată bătut, când era vorba să susție că Milanul e cel mai minunat oraș din lume.

Trei ore mai târziu, debarcară, bineînțeles, fără a-și lua armele. Cei patru călători erau însoțiți de von Holoben care ținea să le arate orașul pe care'l cunoștea foarte bine.

Prânziră foarte bine, într'un restaurant indigen, apoi se plimbară pe splendide alee mărginite de smochini, de vile pitorești și de simple colibe indigene.

Javanezi, chinezi, malaezi priveau curioși; la rândul lor călătorii contemplau cu curiozitate și admirație populația aceea pestriță printre care întâlneau adesea javanezi, îmbrăcați cu o simplă centură care le cădea până la genunchi și drapați în bucăți de stofă albă, roșie sau albastră, care le flutura grațios pe umeri, lăsând să se vadă torsuri magnifice și brațe și umeri perfecți.

Totuși cei trei cercetași hotărâră să nu stea mai mult de douăzeci și patru de ore în Battavia. Angajară șase coolies

javanezi ca să le ducă bagajele și proviziile prin câmpiile indiane.

Acești javanezi foarte voinici nu vorbeau nici italienește nici englezește, limbă pe care Jan Bart o cunoștea puțin.

Dar, secretarul guvernatorului insulei Java, amic intim al căpitanului, le recomandă ca interpret pe un subofițer din armata colonială olandeză actualmente în concediu de convalescență în urma unei răni primite la brațul stâng la o vânătoare de tigri.

Rana era aproape cicatrizată și el putea întrebuința ultimele două luni de concediu ce-i mai rămâneau, spre a conduce expediția prin toată insula.

Se numea sergentul Tholen. N'avea mai mult de douăzeci și doi de ani și figura sa cu ochii albaștri și o mică mustață blondă avea un aer foarte simpatic.

Raimond se înțelese cu el în privința onorariilor, plătindu-i anticipat jumătate și îi cumpără armele și munițiile necesare.

Sergentul Tholen își luă obligația, în fața secretarului și a căpitanului, de a se supune fără ezitare la ordinele lui Raimond Balsan, șeful celor trei cercetași.

Astfel trei ore după ce sosiră la Battavia, cei trei tineri formaseră nucleul expediției compus din unsprezece inși: patru albi, un negru și șase indigeni javanezi.

Hotărâră să meargă tot timpul pe jos; deși se întrebuințau în anumite regiuni și caii, preferară să nu se mai încurce și cu aceste animale.

Munițiile, hainele, vasele, proviziile de conserve, furniturile, corturile și tot ce trebuie pentru un lagăr fură împărțite în baloturi de greutate egală între cei șase *coolies* indigeni. Acestia nu erau înarmați: n'aveau de cât un fel de bayonetă pe care o purtau atârnată la brâu.

Singur Zomba, printre negri era înarmat ca și albii.

In ziua de 28 Februarie, de dimineață, cei trei cercetași își luară rămas bun de la căpitan, care râzând, le spuse că așteaptă să-i trimită pielea de tigru promisă, înainte ca părul său cărunt să nu albească de tot.

— Ei ! mii de pipe ! exclamă Marius, priviți-l în fiecare dimineață în oglindă; și dacă reușiți să știti numărul exact de peri albi pe cari îi aveți în cap, veți putea constata, primind pielea de tigru, că nu aveți nici unul mai mult !

Această glumă făcu pe toți să râdă așa că saluturile de adio fură schimbate într'o atmosferă veselă. După ce salutară și pe secretar, membri expediției eșiră din Batavia.

CAPITOLUL II

Spre tigri

Spre a intra imediat în regiunea care să intereseze pe cercetași, expediția eși din Battavia prin suburbia de sud-vest trecând prin câmpii ce se terminau printr'o serie de coline ce mergeau înălțându-se mereu până la regiunile păduroase, în majoritate accidentate și cunoscute sub denumirea de junglă.

Sergentul Tholen își luase o hartă destul de detaliată întocmită de statul major colonial olandez.

Și pe această hartă însemnaseră mai dinainte lungimea etapelor, adică a primelor zile de drum.

După aceea, capriciul împrejurărilor și acela al celor trei cercetași avea să decidă de lungimea și de scurtimea etapelor cuotidiane.

La amiaz se opriră ca să mănânce, în marginea unei câmpii; și după un popas de o jumătate de oră, în timpul căreia cooliii își legară baloturile pe spinare cât mai solid posibil, porniră din nou la drum începând să urce colinele destul de repezi.

Câmpia era acoperită cu orez; colinele puțin cultivate nu ofereau nimic care să rupă monotonia drumului.

Când sosi ora popasului, toți se opriră cu plăcere.

Ziua aceea trecu însfârșit fără ca să se petreacă nimic emoționant.

Alcătuirea lagărului fusese stabilită în modul următor:

Un cort central pentru cei patru albi și pentru Zomba; trei corturi mai rudimentare, așezate în triunghiu în jurul cortului și destinate *cooliilor* cari nu erau de veghe.

Rondul de pază de la opt la miezul nopții, avea să-l facă sergentul, Zomba și trei coolii; de la miezul nopții la șase dimineața cei trei cercetași și ceilalți trei *coolii*.

La acest repaos nocturn se mai adăoga unul în cursul

zile, dela amiazi la două sau trei, după împrejurări; pentru timpul când aveau să fie în plină junglă hotărâseră să poposească mai multe zile în acelaș loc și atunci, în cursul zilei, fiecare se putea odihni atât cât îi cerea inima.

Ca de obicei, Marius era șeful bucătar al expediției. Zomba era ajutorul său; și toți coolii erau la ordinele lui Zomba.

Marius care era de părere că bucătăria era, după arme, chestiunea cea mai importantă, avea obiceiul să spuie:

— Când ești bine hrănit, ai mai mult curaj și forță fizică

Și nimeni nu contrazicea un asemenea adevăr.

Totuși această preocupare de hrană, n'ar trebui să facă să se creadă că Marius, pe nemâncate era incapabil să săvârșească o acțiunea eroică.

Acei care cunosc pe cei trei cercetași italieni, de oarece le-au urmărit aventurile, știu de ce era el capabil, pe mâncate sau pe nemâncate.

Dar, avea dreptate să spuie că atunci când ai cu ce trebuie să te hrănești bine. In virtutea acestui adevăr, când Raimond dete ordin de poposire, Marius se apucă imediat să pregătească masa de seară.

Pe când prepara mâncarea, care se compunea dintr'o supă de legume proaspete, din care aveau o provizie bunicică, din carne rece, din fructe și cafea. Raimond dirija operațiile pentru ridicarea corturilor, fiind ajutat de sergent care cunoștea foarte bine terenul și atmosfera insulei Java.

Și Marius făcu astfel lucrurile încât prânzul fu gata când lucrul era terminat.

Coolii, după ce-și servii patronii cari mâncau cu multă poftă se așezară și ei să mănânce, terminând ce mai rămâsese din mâncare.

Sergentul își umplu pipa și cei trei tineri își răsuciră câte o țigară.

Coolii stând jos în cerc, povesteau între ei.

Pe aripile brizei se scoborau mirosurii aromatice. Milioane de stele sclipeau pe cerul pe care luna nu apăruse încă

Și deasupra tutulor lucrurilor o tăcere augustă abia turburată de rumori nedeslușite venind din depărtări incalculabile

Obosiți de mersul din acea primă zi de drum, căci în lungile săptămâni de navigație pierduseră obișnuința de a umbla, tinerii se culcară de vreme lăsând lui Zomba și lui Tholen grija de a veghea până la miezul nopții.

Culcați comod pe niște pânze solide întinse între patru țăruși bătuți în pământ și care țineau loc de somiere, cei trei cercetași adormiră repede cuprinși de un somn populat de vise în care li se părea că luptau cu tigri și leoparzi.

Noaptea trecu liniștită și rondurile de veghe se succedară cu o perfectă regularitate.

De dimineață mica expediție porni iarăși printre trecători și după două ore ajunsera în plină junglă.

— Insfârșit, strigă Marius, iată-ne în fața a ceva nou.

— Da, răspunse Raimond, pădurea asta nu seamănă cu cea africană pe care am admirat-o de atâtea ori.

— E poate mai frumoasă.

Intr'adevăr, jungla se desfășura în toată splendoarea.

In momentul acela se găseau pe culmea unei colinc de unde dominau o întindere accidentată acoperită de arbori, care cu vegetația sa deasă amintea valurile pietrificate ale unui ocean fantastic.

Pe linia care mărginea pădurea se vedeau arborii cei mai diversi cari compun jungla indiană.

Smochini gigantici, cocotieri, arbuști în floare, ferige arborescente se împleteau în mod pitoresc într'o simfonie de culori ce străluceau și mai vii în bătaia soarelui.

— Aci, zise sergentul, începe regatul tigrilor. Toată regiunea asta din punctul în care ne găsim până la extremitatea insulei, spre partea de sud, e aproape pustie.

In luminișurile junglei se întâlnesc sate javaneze locuite de vânători indigeni pe jumătate sălbateci.

— Printre acestea se găsesc așa zișii strangulatori ? întrebă Raimond.

— Da, sunt unii, dar nu mulți, totuși sunt mai puțin de temut de cât cei din insula Borneo, unde și-au stabilit marele lor cartier general, după ocuparea Indiei de către englezi.

Nu cred că, înarmați cum suntem vom avea deaface cu strangulatorii. Vom avea de a face desigur cu tigrul, căci „strangulatorul cu patru labe" își bate joc de numărul oamenilor care-l atacă. S'au văzut cazuri în care un singur tigru a ținut piept până la ultima suflare la sute de oameni înarmați, cari însoțeau pe unul din acei bogați americani, cari vin aci să se distreze la o vânătoare puțin banală.

— Cum e tigrul din Java ? întrebă Marius. Se aseamănă cu tigrul regal ?

— Ați văzut vreun tigru regal ?

— Da, la Paris la Grădina plantelor.

— Ei bine, tigrul javanez nu seamă de fapt cu tigrul regal. E mai mic, mai brun, cu mustățile mai lungi.

Desi nu se cațără, e un carnivor foarte feroce. Stă și pândește prada apoi se asvârle asupra ei și o târăște ținând-o în dinți ori cât ar fi de grea și de mare.

Vânează antilope, cerbi, bivoli și toate felurile de animale domestice. Nu se teme să atace pe oameni, mai ales femei și copii singuri, îndrăsnind să vie să-i ia chiar de pe pragul

locuințelor lor. S'au văzut cazuri, când un tigru flămând, a intrat într'o casă de indigeni și-a răpit copilul adormit.

Când îmbătrânește ia obiceiul de a ataca pe om, chiar dacă nu e provocat și de aceea i se spune „mâncătoarul de oameni". E teroarea districtelor în care trăește.

— Dar, în cazul acesta, obiectă Raimond, persoanele ucise de tigri trebuie să fie relativ numeroase.

— Destul de numeroase ; numai în India, anul trecut s'au numărat nouă sute de persoane ucise de tigri, la vânătoare, sau în alte împrejurări. Numele indian al animalului e *sher* și nu veți auzi pe javanezi spunându-i altfel.

Aceste amănunte interesară foarte mult pe cercetași și pe Zomba.

Pătrunseră în junglă.

Dar, în urma indicațiilor date de sergent, ordinea marșului fu modificată astfel : In frunte sergentul, urmat imediat de Raimond. La mijloc cei șase coolii cu bagajele; în urmă Marius, Jan Bart și Zomba.

Nu numai browningu-rile erau la îndemână în teaca lor de piele, dar și carabina era pe umăr, gata încărcată cu gloanțe explozibile.

Aceste precauțiuni erau necesare pentru cazul când ar fi trecut fără să știe pe lângă vizuina vreunui tigru pe care zgomotul pașilor l-ar fi deșteptat; și, dacă se întâmplă să fie un tigru bătrân, trebuiau să fie gata să-l respingă, când acesta, atras de goliciunea cooliilor i-ar fi atacat. Aceasta era singura primejdie, căci în timpul zilei, tigrul are obiceiul să doarmă. Nu iese din vizuină și nu se duce după pradă decât după apusul soarelui.

Atunci, vai de indigeni izolați și cari n'au arme puternice ! Vai de femeile, și de copiii, cari stau pe pragul colibelor sau lasă deschise ușile și ferestrele locuințelor lor ! vai de animalele domestice, care nu sunt închise îndărătul unor bariere imposibil de trecut !

Dar, dacă tigrul nu e atât de temut în timpul zilei, alte animale sălbatice profită de somnul lui ca să pornească și ele după vânat.

Leopardul, rinocerul cu două cornuri, crocodilul, și mai ales șerpii, atât cei veninoși cât și pitonul se dedau la o vânătoare diurnă, în timpul căreia vai de acela, care-i întâlnește fără mijloace de apărare !

Astfel îi spunea Tholen lui Raimond mergând cu pași repezi pe o potecă destul de largă, care străbătea jungla.

Era probabil singurul drum ; ba chiar la un anumit punct era carosabil și se vedeau urme de roți mari prin locurile, unde terenul era mai umed.

Sergentul cunoștea foarte bine locurile și anunță că pe la amiazi, dacă acel marș repede nu va fi întrerupt vor ajunge într'un vast luminiș în mijlocul căreia se ridică o vastă factorerie exploatată de un colonist olandez care strângea mari cantități de lemn prețios, foarte abundent în împrejurimi.

Urmele de roți erau ale unui car rudimentar, de care se servea pentru transportul lemnelor tăiate, de la factoreria sa până la un depozit pe care-l avea în suburbia Battaviei.

— Acest colonist, zise sergentul, se numește Borkoum. E de vreo patruzeci de ani ; s'a însurat cu o frumoasă javaneză, pe care o veți vedea și are trei copii ; cel mai mare de zece ani, și ceilalți cu un an și doi ani mai mici.

— Îi cunoști bine ? întrebă Raimond.

— Nu, l-am văzut de două ori numai, dar știu că e foarte primitor ; desigur va insista ca la amiazi să mâncăm la dânsul ; și, poate, dacă e liber, ne va invita să-l ajutăm la o vânătoare de tigri. Căci el duce o luptă înverșunată împotriva acestor animale, care furnică în jurul proprietății sale.

— Ai mai fost la vânătoare cu dânsul ?

— Nu ! dar a fost un prieten al meu și mi-a povestit că Bokoum, atacat de un tigru în agonie, a avut degetul inelar smuls de ultima mușcătură a fiarei în agonie. Și mi se pare că de atunci Borkoum are o ură adâncă pentru tigri, dar nu numai din pricina degetului...

— Dar pentru ce lucru ?

— Pentru diamantul care era pe el și pe care tigrul l-a sfărâmat ca și când ar fi fost o bucățică de sticlă. Avea, spunea el, o valoare de cincisprezece mii de franci. Reprezenta zestrea pe care o păstra pentru fiica sa, cea mai mică dintre copii.

— Acest Borkoum mă interesează și doresc foarte mult să-l cunosc, zise Raimond.

— Încă două ore de drum, zise Tholen și vom fi la factoreria Orchideelor.

— Orchideelor ? Iată un nume ciudat pentru o factorerie.

— E un nume ciudat în Italia, continuă sergentul, dar nu extraordinar, de vreme ce orchideele abundă în Java ca părăluțele la dv. Și factoreria își trage numele dela un mic câmp, care ocupă vreo treime din luminiș și unde Borkoum cultivă o varietate de orchidee foarte rară ; e din punct de vedere al florilor, spectacolul cel mai frumos și mai extraordinar care se poate vedea la Java, unde sunt totuși zeci de plante de felul acesta.

— E foarte interesant. Ce păcat că Marius și Jan Bart n'au auzit.

Dacă vreți rămâneți în urmă și trimiteți-mi pe Zomba,

căruia îi voi da instrucții ca să-și dirijeze coolii direct într'acolo.

– Ne-am înțeles ! zise Raimond.

Și lăsând să-i treacă pe dinainte pe cei șase *coolii* unul după altul, trimise pe Zomba la sergent, iar el rămase în urmă cu camarazii, cărora le povesti tot ce-i spusese sergentul Tholen.

Și acea primă etapă a celei de a doua zile trecu în convorbiri plăcute, admirând piesagiile panoramice, ce se zăreau printre deschizăturile naturale ale pădurii și interesându-se de papagalii multicolori, cari săreau din cracă în cracă.

Sergentul îi conduse atât de repede încât ajunseră la factoreria orchideelor, când ceasul lui Raimond arăta orele unsprezece și jumătate.

Factoreria ocupa o clădire centrală, având deoparte și de alta două construcții, una servind de magazin, iar cealaltă de graid. In jurul lor se ridica un gard solid și înalt.

Intre construcție și acest gard era o curte de vreo treizeci de metri.

In pragul uneia din porțile acestui gard îi primi Borkoum care ieșise, îndată ce-i auzise venind pe drum.

Recunoscu pe sergent și îi strânse cu putere mâna. Acesta îi prezentă pe cei trei cercetași, dându-i câteva explicații necesare, de oarece înțelese imediat că Borkoum, care trăia în mijlocul junglei nu auzise vorbindu-se de Raimond Balsan, de Marius Colombo și de Jan Marius Callega, zis Jan Bart.

După rapida enumerare a isprăvilor cercetașilor, făcută de Tholen, colonistul manifestă cea mai vie surprindere și zise cu un ton, în care se citea o profundă admirație :

– Domnilor cercetași, fiți bine veniți în factoreria Orchideelor, dispuneți de tot ceeace conține și de proprietarul ei, care se pune la dispoziția dv.

Și tinerii constatară imediat că renumele ospitalității lui Borkoum nu era uzurpat.

El prezentă pe soția sa, d-na Rai, o grațioasă javaneză de vreo treizeci de ani ; apoi chemă pe copii : John de zece ani, Peter de nouă și Annie de opt.

Cei doi băețași erau foarte voinici, minunat de desvoltați mulțumită vieței active pe care o duceau alături de tatăl lor. Fetița, care era mai mult cu mama sa avea o grație ciudată și fascinantă.

Expedițiа sosise la factorerie în momentul în care bucătăreasa olandeză ajutată de două servitoare indigene, începuse să prepare masa pentru familie.

Borkoum, fericit de sosirea unor oaspeți atât de deosebiți de cei pe care-i avea de obicei, exclamă voios :

— Domnilor, sper că'mi veți face cinstea să stați câtva timp la mine.

De altminteri aci veți găsi cu prisosință ocazii de a vă satisface dorința, căci veniți desigur pentru a vâna tigri ?

— Da, domnule ! declară Raimond cu un ton jovial și în acelaș timp energic.

— Bravo ! Eu unul, dacă n'așĭ avea altceva de făcut așĭ vâna tigri de dimineața până seara. Ah ! blestemații ăștia de *sher-i !* Uite, nu mai departe decât ieri, am descoperit pe marginea unui râuleț, care trece la vreo sută de metri de factorerie, urmele unei perechi de tigri, cari s'au pripășit prin vecinătate, într'o regiune pe care o curățasem de pacostele astea atât de primejdioase.

Dacă vreți, noaptea viitoare vom încerca să ucidem, această pereche de indezirabili !

E ușor de închipuit cu câtă bucurie și cu ce entusiasm primiră cei trei cercetași invitația lui Borkoum.

— Primim ! răspunse fără a ezita Raimond. Și fiindcă, după câte ne-a spus azi dimineață sergentul Tholen sunteți inamicul declarat al tigrilor, ne veți permite ca în schimbul gratioasei dv. ospitalități să vă ajutăm să curățați pentru multă vreme toate împrejurimile de aceste animale supărătoare.

— Ne-am înțeles ! zise Borkoum cu un ton liniștit care contrasta în mod comic cu sensul violent al cuvintelor, cu focul din priviri și cu energia gestului.

Marius și Jan Bart, împreună cu Zomba se ocupaseră între timp de bagaje pe care cei șase *coolii* le așezară sub un șopron, indicat de un servitor trimis de d-na Raï.

Acel șopron avea să servească de locuință și hamalilor în timpul șederii lor la factorerie.

— Albii și Zomba fură apoi conduși de Borkoum în primul etaj al casei, unde li se puse la dispoziție o încăpere spațioasă, mobilată rudimentar cu hamacuri, scaune de trestie și câteva sipete.

— Dacă nu vă displace, veți dormi aci ; hamacurile vor fi completate cu saltele și cuverturi.

Scuzați-mă că nu vă dau paturi, dar experiența căpătată de când trăesc în junglă m'a făcut să adopt hamacurile chiar pentru mine și soția mea.

Ești mai puțin expus la muscătura șerpilor, care intră foarte adesea în case. Dacă ai fi într'un pat le-ar fi mult mai ușor să te atace ridicându-se pe picioarele patului, pe când ca să se urce la hamac ar trebui să se cațăre mai întâi pe zid până s'ajungă la cârligul și la frânghia care susține hamacul. Și ori cât de flexibili sunt șerpii le ie imposibil să se cațere pe un zid absolut neted.

— Va să zică aci șerpii intră ca la ei acasă ? întrebă Marius.

— Exact, răspunse zâmbind stăpânul factoreriei. Vă sfătuesc chiar ca, jos, în sala de mâncare, să vă uitați înainte de a vă așeza, dacă nu cumva vreun șarpe nu s'a instalat în mijlocul scaunului dv.

Când cineva e mare și greoi ca mine nu e prea mare pericol, de oare ce, așezându-te peste ei, sau îi înăbuși sau îi strivești deabinelea ; dar dv. amicii mei, cari sunteți slabi și nervoși nu vă așezați desigur ca cineva care o greutate de o sută de kilograme și ați avea nenorocul ca înainte de a-l ucide, șarpele să vă muște el în partea cea mai cărnoasă a persoanei dv.

Ar fi de altminteri prima și ultima oară ; căci mușcătura unui șarpe javanez e veninoasă, mai ales când e vorba de șarpele cu ochelari, o oră după ce ai fost mușcat, ești mort.

In doisprezece ani de când sunt aici am pierdut exact douăzeci și opt de servitori javanezi, morți din mușcătură de șarpe.

— Pe Cristof Columb nu e tocmai liniștitor ! observă Jan Bart și desigur că asta va ține departe de junglă pe familiile care caută o vilegiatură liniștită și sigură.

— Ei bine, mii de pipe ! exclamă Marius. Să fii totdeauna de pază, să ții totdeauna browningul sau pumnalul în mână iată ceva care mișca nervii și te împiedică de a găsi viața plicticoasă. Domnul Borkoum, când voi fi bătrân voi veni să trăesc și eu cu dv. în mijlocul junglei.

— Cu plăcere, tânărul meu amic, răspunse olandezul, râzând... Pân'atunci, haidem la masă. Noi ne răzbunăm pe șerpi, gătindu-i ca pe niște vulgari țipari.

Masa fu excelentă, dar destul de neobișnuită : papagali la frigare, mâncare de șerpi, friptură de mistreț, salată de orchidee ; acestea ca feluri principale printre altele mai puțin extrordinare și toate preparate cu o adevărată artă.

Câteva păhărele de licheururi olandeze și o cafea savuroasă completară acest prânz excelent.

Toată după amiaza nu eșiră din factorerie. Borkoum povesti întâmplări de vânătoare, care entusiasmară pe cercetași. Fumară, vizitară factoreria, admirară stocul de lemn prețios pe care-l avea olandezul în depozitul său, trecură în revistă pe cei optsprezece servitori indigeni, în rezumat, orele trecură ușor în distracții familiare și odihnitoare.

Dar când răcoarea serei înlocui căldura zilei, nerăbdarea celor trei tineri spori atâta încât abia mai ascultau cele ce vorbeau Borkoum cu Tholen.

Se gândeau la tigri și, pentru un moment nimic altceva nu-i mai interesa.

Pe cât de lungă și de copioasă fu masa dela amiazi pe atât de frugală și de scurtă fu cea de seara.

Căci Borkoum, care era atât de versat în vânătoarea de tigri spunea că nu e bine să te duci să vânezi tigri cu „stomacul prea plin". Trebue să fii sprinten, să ai mintea limpede, mâna sigură și ochiul pătrunzător și prompt.

Erau orele opt seara și crepusculul purpuriu făcea loc umbrelor serei, când toți vânătorii se aliniară în ordine de mars.

In frunte cei șase *coolii* cu torțe și sulițe dințate și otrăvite.

Apoi, cei trei cercetași, Borkoum, Tholen și Zomba. In urmă veneau alți indigeni dintre servitorii colonistului, înarmați și ei cu sulițe.

Doamna Raï rămase în factorerie cu copiii și ceilalți servitori.

Borkoum închise singur poarta cea mare și porniră cu totii spre râpa în marginea căreia sperau să găsească urmele perechei de tigri pe cari voiau să-i urmărească până'n vizuina lor.

CAPITOLUL III

Mica Annie

Borkoum porni în capul coloanei, urcând cursul pârâului timp de vreun sfert de oră. De o dată se opri, se plecă și la lumina torțelor desluși pe teren ceeace căuta.

Curioși, cei trei cercetași se apropiară și ei împreună cu sergentul.

— Vedeți ceva ? întrebă Marius.

— Da, da ! priviți găurile acelea ! sunt urmele ghiarelor domnilor tigri.

— Ale bărbatului și ale femeei ? întrebă Raimond.

— Tocmai.

Ridicându-se Borkoum, după ce făcu celor din urmă semn ca să se oprească, începu să urce râpa până în punctul unde începeau desișurile junglei și acolo se găsi în fața unei poteci formată de tigri cari veneau în fiecare zi să se adape din pârâu.

Borkoum dete la o parte ramurile, privi pe acel drum întunecos, apoi întorcându-se spre ceilalți, ordonă :

— Stingeți torțele !

Și cum dela sosirea cercetașilor vorbise tot timpul în italienește, o italienească bizar accentuată și destul de incorectă dar perfect inteligibilă, dete ordinul în aceeași limbă *cooliilor*, cari nu'l înțeleseră.

Tholen observând eroarea colonistului, traduse în limba javaneză ordinul dat ; imediat coolii înclinară sulițele și stinseră torțele frecându-le de pământ.

Din momentul acela nu mai fură luminați de cât de vaga licărire a stelelor.

— Acum tăcere, ochiul ager, degetul pe trăgaciul carabinei și urmați-mă ! comandă olangezul.

Și, în limba javaneză, cooliilor :

— Voi, urmați-ne !

Ordinea marșului se schimbă : In frunte Borkoum, urmat de sergent; apoi cei trei cercetași, apoi Zomba, apoi toți coolii.

Abia se vedeau unul pe altul și se conduceau mai mult după zgomotul înăbușit al pașilor.

Trebuia, în adevăr minunatul instinct de vânător al lui Borkoum ca să urmeze poteca aceea atât de vagă ce se afunda în desișul întunecat al junglei.

Timp de un sfert de oră înaintară fără să deschidă gura, cu ochiul și urechea ațintite și cu inima bătând, pentru cei trei cercetași de o emoție cu totul nouă, care pentru ceilalți doi era ceva destul de cunoscut.

Borkoum se opri brusc.

In punctul acela, arborii fiind rari și întunerecul mai puțin adânc, îl văzură plecându-se ; toți imitară acea mișcare și, atunci, pentru prima oară, cercetașii auziră suflarea puternică a tigrului în libertate.

Suflarea aceea puternică, agravată uneori de un mârâit răgușit venea dintr'un tufiș din fața vânătorilor spre dreapta.

In mod instinctiv cei trei tineri se apropiară de Borkoum înconjurându-l.

Și olandezul, care le simți prezența, șopti :

Vizuina tigrilor e aci ; dac'amândoi sunt înăuntru, dăm o lovitură bună ; dar, dragii mei, luați seama ! Căci un tigru rănit e mai primejdios de cât un tigru care n'a fost atins.

Cei trei tineri erau turburați dar nu de teamă. Primejdiile prin care trecuseră, în văzduh, pe mare și pe pământ, îi oțeliseră atâta împotriva acestui sentiment în cât ar fi trebuit să vadă poate adevăratul spectru al morței așa cum e reprezentat în viziunile macabre, ca să le dea fiorul fricei.

Era o emoție făcută din așteptarea înfrigurată, dintr'o vagă teamă că nu vor fi la înălțimea împrejurărilor, căci țineau foarte mult să arate acelui olandez de ce erau capabili trei tineri italieni aventuroși și energici.

Și, li se părea că acea vânătoare era o probă supremă, după care ar fi căpătat siguranța asupra propriei lor valori în împrejurări pân'atunci necunoscute.

Suflarea grea a bestiilor se auzea mereu.

La un moment dat, Raimond, simțindu-se prea strâns între ceilalți, se depărtă puțin, fără să facă zgomot.

Și, făcând acea mișcare, se gândi :

— E o greșală să stăm toți în fața tufișului. Ar fi mai bine ca unii dintre noi să stea în lături ca să poată trage și din flanc nu numai din față.

Nu îndrăsni să spuie ceva lui Marius și lui Jan Bart de teamă să nu facă zgomot, dar continuă să înainteze încetișor așa în cât se găsi înaintea celorlalți cu vreo treizeci de pași și

nu în fața tufișului ci în vârful unui triunghiu în care două laturi erau ocupate una de vizuina tigrilor și alta de grupul vânătorilor.

Pe când se oprea, auzi un fâșâit de ramuri și de frunze și văzu venind spre el două lumini fosforescente.

— Tigrul !

O exaltare stranie făcu să-i circule mai repede sângele în vine.

Ochi ; dar un gând îl făcu să se oprească.

— Nu trebuie să trag înaintea domnului Borkoum !

Intretimp cele două lumini fosforescente care i se păreau ochii tigrului dispărură în stânga tufișului, și Raimond distinse perfect un zgomot de fugă, pe când vedea desfăcându-se din umbră o formă mică și scundă.

Ceva mai puternic de cât voința îl împinse înainte.

— Sunt destui aci pentru doi tigri, nu vreau să-mi scape ăsta ; trebuie să fie vreun pui.

Și cu exaltarea pe care o înzecește curajul necugetat, se afundă în junglă, umblând cât putea mai repede în direcția din care auzea zgomotul.

Luna, ivindu-se din dărătul arborilor, lumină un fel de potecă naturală pe care se afla și Raimond văzu înaintea lui fugând un animal de statură mică care semăna destul de bine cu o pisică mare tigrată.

— Ghicisem ! e un pui de tigru. Vizuina adăpostește o întreagă familie.

Fu năpădit de o bucurie aproape copilărească și, uitând orice prudență începu să fugă ca să ajungă animalul, care fugea, dar deodată se întoarse.

Raimond revăzu cele două lumini fosforescente, dar nu fu de cât un fulger, căci micul animal reîncepu să fugă și mai repede.

Raimond era prea excitat ca să renunțe la acea stranie urmărire.

Ținând carabina în mână începu să fugă. Dar, ca o pisică urmărită, patrupedul își accelerá cursa.

Și, brusc, Raimond, îl pierdu din vedere ; căci se afundase în desimea junglei.

Nedumerit, puțin cam decepționat, se opri ; nu-și da seama de timpul care trecuse nici de distanța parcursă.

Era deci izolat, în milocul junglei și înțelese că nu va mai putea regăsi puiul de tigru în mijlocul ierburilor acelea înalte ; se gândi că cel mai bun lucru de făcut era să se întoarcă la ceilalți.

Dar, pe când voia să se întoarcă, fu țintuit pe loc de strigăte omenești, surde, dar destul de clare ca să înțeleagă că

veneau dintr'o direcție cu totul opusă aceleia în care se găseau vânătorii.

In noapte, acele strigăte neașteptate aveau ceva atât de lugubru, încât tânărul se înfioră.

Se plecă ; întinse urechea, se orientă din instinct :

— Dar nu pot veni de cât dela factorerie !

Și imediat îi veni în gând :

— Familia lui Borkoum e în pericol !

Ce pericol ?

Nici nu se întrebă, ci supunându-se generosului îmbold firesc, se repezi în direcția strigătelor, care se repetară și mai sinistre.

Din fericire, poteca mergea direct într'acolo. Nu întâlni nici un obstacol în cale, nici nu-și dete seama cât timp alergă astfel. Și de o dată se găsi în fața factoreriei. Luna lumina clădirea și ulucele din jur. Atunci deslușì lămurit gemete de durere și sughițuri violente.

Cu mintea și inima turburată se repezi într'acolo și din câteva sărituri se găsi în fața porței închise.

— Pentru Dumnezeu, zise el cu glas tare, ce se petrece acolo ?

Gemetele și suspinele veneau într'adevăr din interiorul curții.

Și, totuși, de vreme ce poarta era închisă, nimeni nu intrase atunci ? Raimond fu câteva clipe nedumerit, neștiind ce să facă. Să intre în curte. Dar cum ? Ulucile erau foarte înalte, din fericire, o amintire, îi străfulgeră prin minte; într'un anumit loc ulucile fuseseră doborâte pe o lungime de vre-o cinci-șase metri, spre a se construi acolo un refugiu închis de toate părțile, având o eșire spre câmpie și alta în spre curte. Acel refugiu trebuia să servească de întărire spre a apăra latura aceea a locuinței care se găsea înspre partea cea mai deasă a junglei. In așteptare ca lucrarea să fie terminată împrejmuirea fusese înlocuită prin două garduri vii succesive, formate din ramuri ghimpate și strâns împletite între ele.

Raimond alergă în partea aceea, nu era ușor lucru să sară peste cele două garduri. Dar, Raimond era sprinten, flexibil și puternic, agățându-se de nodurile trunchiurilor de arbori, cari erau așezați de o parte și de alta a gardului viu, izbuti să să treacă peste primul. Cât pentru a doua nu nu era alt mijloc de cât să caute un punct în care era mai rar și să treacă prin el, sgâriindu-se și sfâșiindu-și mâinile și picioarele.

Dar, exaltarea îl împiedică de a-și da seama.

Abia pătrunse în curte și se repezi în spre partea de unde veneau gemetele. Se găsi în fața unui spectacol înspăimântător, luminat lugubru de razele lunii

D-na Raï era întinsă pe pământ în fața intrării casei. Ea era care gemea. Făcu sforțări zadarnice ca să se ridice, dar recădea de fiecare dată și atunci un geamăt disperat îi eșea de pe buze.

Raimond îngenuchiă lângă dânsa, și constată că era oribil rănită la coapsa stângă, sângele curgea dintr'o rană adâncă.

— Oh ! dar ce s'a întâmplat ? întrebă Raimond. Și, fără să se gândească că javaneza nu înțelegea italienește, o întrebă cu înfrigurare.

Ea rosti cuvinte pe care, la rândul lui nu le înțelese.

Atunci, ridicându-se, de vreme ce nu-i putea fi de nici un folos, începu să caute în jurul clădirii strigând tare :

— Boy ! Boy !

Astfel spera să atragă atenția servitorilor pe cari îi credea adormiți în vreo parte a locuinței. Dar nimeni nu răspunse. Și trecând pe lângă șopronul destinat coolii-lor lui văzu mai multe corpuri.

Apucă pe unul de umeri și constată că era viu, dar figura avea o expresie atât de înspăimântată în cât cercetașul avu presimțirea adevărului.

— Trebuie să se fi petrecut ceva grozav aci și oamenii ăștia sunt mai mult morți de spaimă. N'o să aflu nimic dela ei. Dar copiii, unde sunt copiii ? Intorcându-se pe unde venise, trecu pe lângă d-na Raï, care nu mai gemea, căci leșinase, și intră în casă.

Știa unde dormeau copiii. Urcă în fugă scara și intrând în cameră constată că cele trei mici hamacuri erau goale.

Atunci, cuprins de o presimțire dureroasă, scoborî din nou. Și străbătea tocmai sala comună, care era, în acelaș timp sală de lucru, sală de mâncare și bucătărie. când auzi strigând :

— Boy-scout !

Se întoarse brusc și văzu într'un colț, îngenunchiați, pe cei doi băețași : Johan și Peter.

Se repezi la ei și vru să le vorbească, dar se opri, amintindu-și că nu vorbeau de cât olandeza și cu un gest disperat strigă :

— Cum să aflu ! cum să aflu ?

Și observă că fetița Annie nu era cu frații ei.

Cu voce tremurătoare strigă :

— Annie ? unde e Annie ?

Desigur, copiii nu înțeleseră de cât numele, dar prinseră sensul întrebării, căci întorcând spre ușă chipurile lor scăldate de lacrimi, întinseră brațele tremurătoare în spre curte.

Raimond cedând unui imbold instinctiv, lăsă pe cei doi

copii îngroziți și eși. Dar, odată în curte, se opri, ne știind ce să facă.

Ingenunchiă iar lângă d-na Raii, spre a examina rana și a vedea cu ce fusese produsă.

Era o oribilă sfâșiere de haine și de carne, care mergea dela coapsa stângă până la genuchi.

— Nu poate fi făcută de cât de o fiară sălbatică, un tigru, sau un leopard ! murmură el.

— Doamne ! și nu pot afla !

Abia atunci văzu în mâna stângă a nenorocitei un cuțit mare de bucătărie plin de sânge.

— Oh !

Privind în jurul corpului femeei leșinate văzu pete negre și puțin lucioase. Atinse una cu degetul.

Era sânge.

Se ridică și căută prin curte, dacă mai erau și alte urme.

Umblând găsi o a doua, apoi a treia, a patra, apoi altele și constată că toate îl conduceau spre partea aceea în care împrejmuirea era dărâmată și prin care intrase chiar el.

Cu obișnuința ipotezelor logice inspirate de observarea realității se gândi :

— O fiară sălbatică a intrat desigur în curte, sărind peste gardul de spini și a surprins pe mama și pe copii în usa casei. D-na Raï a avut abia timpul să ia un cuțit de bucătărie și să se apere ; animalul i-a produs rana, care a doborît-o și a dispărut, rănit și el, dar luând cu dânsul pe mica Annie !

Nu poate fi altfel, de vreme ce mica Annie nu e nicăeri !

Fără a mai sta la gânduri se luă după urmele de sânge, sări cu o sforțare fantastică peste cele două bariere, regăsi urmele de sânge și nu-i fu greu să le urmeze de oarece iarba era culcată prin locurile pe unde trecuse misteriosul animal. Tot mergând, Raimond se pomeni pe drumul pe care-l urmaseră vânătorii.

— Nu m'ar mira își zise el, dacă fiara n'o fi chiar una din acelea pe cari le pândim.

In câteva minute ajunse în marginea râului. Voia tocmai să scoboare panta, când se opri.

Desprinzându-se asemenea unei umbre monstruoase pe fondul lucios al apei, luminată de lumina lunii, un animal, pe care-l ghici că era un tigru mare, bea în marginea râului.

Pe nisipul alb, lângă el, un mic corp omenesc se agita scoțând gemete slabe.

— Annie, își zise Raimond.

Nu era de cât la cincisprezece pași de tigru, de oarece din momentul în care descoperise extraordinara scenă înaintase mereu.

Tigrul, ocupat să bea, nu-l auzise venind

Şi Raimond, tot înaintând, se gândi :

— Poate că fetiţa nu e rănită, poate că fiara n'a apucat-o de cât de haine; să sperăm, cel puţin ! Ii se păru că e la depărtarea potrivită. Intinse arma, ochi bine capul fiarei pe care o vedea din profil şi trase două focuri, unul după altul. In acelaş timp, avu imensa bucurie de a vedea felinul sărind în aer, ca şi când ar fi fost împins de un resort puternic şi recăzând greoi, cu jumătatea corpului în apă şi cealaltă jumătate pe nisipul pe care labele de dinapoi îl zgâriau convulsiv. Dar, Raimond se şi dusese lângă fetiţă.

O luă în braţe, o întoarse pe toate părţile şi văzu că n'are nimic. Dar, era atât de înspăimântată încât nu-i eşea de pe buze de cât un gemăt nedesluşit pe când ochii ei exprimau o nespusă oroare.

Raimond, care înainte de a se pleca îşi atârnase carabina de gât, strânse pe fetiţă la piept, o sărută, îi vorbi cu afecţiune şi emoţie, uitând că nu-l putea înţelege :

— Nu plânge, micuţă Annie, nu-ţi fie frică, eşti salvată ! haidem la papa ! haidem la papa !

Annie, începu să se potolească încetul cu încetul mulţumită mai mult sărutărilor şi tonului cu care-i vorbea Raimond, căci cuvintele nu le înţelegea. Şi când, printr'o inspiraţie subită, tânărul îi arătă cu degetul corpul animaluiui ucis, înţelese că nu mai era primejdie pentru ea şi punându-si mâinile în jurul gâtului lui Raimond, bâlbâi câteva cuvinte pentru el cu totul neînţelese.

Dar, era fericit c'o vedea liniştită şi n'avu decât un gând : s'ajungă mai repede la Borkoum şi să-i povestească tot.

Se repezi, ţinând mereu pe Annie pe braţul stâng şi cu mâna dreaptă cureaua carabinei, pe poteca pe unde se dusese spre vizuina tigrilor.

După ce parcurse astfel cam jumătate din drum, auzi deodată un zgomot de împuşcături, de strigăte sălbatice, de ramuri rupte şi, un formidabil miorlăit de tigru.

La început, crezu că era primul episod al vânătoarei. Dar, un strigăt domină pe toate celelalte şi recunoscu, cu o nemaipomenită oroare : vocea lui Marius, care striga :

— Ajutor Raimond, ajutor !

Şi aproape imediat, aceeaşi voce urla aceste cuvinte extraordinare :

— Strangulatorii !

CAPITOLUL IV.

Strangulatorii

Ce se petrecuse în junglă pe când Raimond, luându-se după puiul de tigru ajunsese la factorerie la momentul oportun spre a salva pe mica Annie ?

Când se depărtase el, ceilalți vânători, formând un grup compact, îngenuchiaseră în marginea spațiului liber ce se întindea în fața tufișului.

Toți erau atât de absorbiți încât nu observaseră absența sa.

Borkoum totuși îl văzuse strecurându-se în stânga lui și ducându-se la vre-o sută de pași mai departe. Dar, ghicise intenția tânărului și, în sine, îl aprobase. Astfel când îl văzu îngenuchiat și în poziție de tragere nu se mai ocupă de dânsul și își întoarse privirile spre tufiș.

Venind aci el explicase cercetașilor că în întuneric nu vor vedea de cât ochii fosforescenți ai tigrului și că vor trebui să tragă în acel punct îndată ce-i vor zări.

Și încheind le spusese :

— Dacă ochiți bine și, dacă glonțul pătrunde în cap, fiara nu va sări, fiindcă aceste gloanțe explozibile o vor ucide pe loc, sau, în orice caz, nu va mai avea forța să se repeadă asupra vânătorului. Dar, dacă n'o nemeriți și sare, atunci nu vă mai puteți bizui de cât pe celelalte focuri pe care le veți trage. Și dacă nici de data asta n'o atingeți mortal, atunci fiara se va asvârli asupra voastră și va fi o luptă corp la corp din care nu se știe cum veți eși.

Singura voastră scăpare în acest caz ar fi să-i spintecați pântecele, pieptul sau gâtul cu pumnalul.

Dealtminteri toți vom fi gata să ne repezim în ajutorul aceluia care va avea nevoie și apoi, mai putem conta și pe coolii care cu sulițele lor n'au altă misiune de cât de a împunge bestia, care n'a fost doborâtă de gloanțele noastre.

Marius, Jan Bart și Zomba aveau în minte aceste recomandații când văzură ivindu-se printre frunzișul arborilor o massă obscură care se imobiliză în fața lor și în mijlocu' căreia străluceau două puncte fosforescente.

Toate carabinele fură întinse, dar ca și cum fiara ar fi văzut gestul cele două puncte fosforescente dispărură.

Și atunci se întâmplă un lucru la care nimeni nu se gândise.

Se auziră în văzduh niște fluierături și Marius văzu la lumina lunii, care se ivea atunci de după arbori, un fel de serpi subțiri, cari se desfășurau în aer și cădeau în spinarea unora dintre coolii, trăgându-i înapoi și răsturnându-i.

— Mii de pipe ! strigă Marius ! Ce înseamnă...

— Strangulatorii ! urlă Borkoum.

Și olandezul se ridică brusc, întoarse spatele vizuinei și privi spre junglă. Lângă dânsul se aflau sergentul, cei doi cercetași și Zomba. Câte și patru văzură pe colonist ochind. Inainte ca glonțul să pornească din carabina lui Borkoum, ceilalți patru trăseră asupra umbrelor nedeslușite pe care le vedeau fugind printre ramuri și ierburile înalte. In timpul acesta trei coolii doborîți la pământ, horhăiau.

Borkoum se aplecă ; și cei doi cercetași, încremeniți de rapiditatea cu care se desfășurase acest eveniment extraordinar, îl văzură desfăcând nodurile frânghiilor ce se strânceau în jurul gâtului javanezilor.

Și'l auziră în acelaș timp exclamând cu glas furios :

— Am scăpat ușor ! dac'am fi fost ceva mai spre stânga Jaturile ne-ar fi prins pe noi.

Să-i urmărim ! Haidem la factorerie !

Nu spuse altceva ! dar se înțelese că se temea ca nu cumva strangulatorii, împărțiți în două grupuri, să nu se fi dus, jumătate la factorerie.

Borkoum se repezi, urmat de Zomba și de toți indigenii, afară de cei cari fuseseră pe jumătate gâtuiți și cari zăceau la pământ. Marius, Jan Bart și Tholen alergau în urmă, dar după câtiva pași, mâini nevăzute îi apucară de glesne și de picioare, răsturnându-i din fugă, cu fața la pământ.

Se simțiră apucați, ridicați și duși pe sus spre trei arbori așezați unul lângă altul și de cari fură legați de niște oameni a căror piele lucea la razele lunei.

Și acei oameni n'aveau drept îmbrăcăminte de cât o fâșie de p ânză albă care-i acoperea de la brâu până la genuchi și un turban alb în jurul capului.

Dezarmați și legați de arbori, făcură o sforțare spre a-și aduna ideile și tot sângele rece, când văzură pe cei cinsprezece demoni întorcându-le spatele și fugind în direcția în

care porniseră olandezul și tovarășii săi în goană după ceilalți strangulatori.

Și cei trei prizonieri auziră dinspre valea râului alte strigăte și împușcături.

Atunci Marius își dete seama că strigase cu câteva minute înainte, după primile împușcături :

— Ajutor ! ajutor ! Raimond, strangulatorii !

Intr'adevăr în exaltarea produsă de tragicul incident, scosese acel strigăt, chemând pe Raimond pe care nu-l vedea lângă dânsul.

Dar evenimentele, și așa atât de repezi și de complicate, aveau să se precipite și mai mult.

Un minut după dispariția diavolilor negri cu turbane albe, văzură eșind din tufiș, chiar în fața lor, tigrul împotriva căruia voiseră să tragă cu câteva clipe mai înainte. Și acum îl vedeau foarte deslușit la lumina lunii.

După ce făcu câțiva pași, bestia mișcă cu violență din cap bătându-și coapsele cu coada, și dintr'o săritură fu lângă cei trei coolii pe jumătate sufocați și întinși pe jos.

Cu un salt recăzu asupra unuia din ei, pe când ceilalți electrizați de spaimă, săriră în picioare și o luară la fugă.

Dar atunci în fața ochilor celor trei tineri legați de arbore se ivi o apariție care li se păru produsul unui vis fantastic.

Nu era altul decât Raimond cu carabina în mâna dreaptă pe când cu brațul stâng ținea la piept o formă omenească, în care recunoscură imediat pe mica Annie.

— Raimond ! strigară împreună.

— Ia seama la tigru ! urlă Marius cu un sânge rece la care nimeni nu s'ar fi așteptat în asemenea împrejurări de la dânsul. Dar, desigur că Raimond văzuse tigrul înaintea lor, căci dând drumul pe iarbă micei Annie, întinse carabina și ochind bestia care sta nemișcată deasupra trupului javanezului trase unul după altul trei focuri. Tigrul se întoarse cu un formidabil miorlăit, repezindu-se la dânsul. Dar, tânărul cu acea prezență de spirit și promptitudine, pe care desigur, nu le ai decât odată în viață, se ascunse îndărătul unui trunchiu de arbore și animalul recăzu pe cele patru labe alături de dânsul. Raimond cu repeziciunea fulgerului plecă arma și lipi țeava de craniul tigrului o clipă nemișcat. Și trase de patru ori pe rând.

Cu craniul zdrobit bestia căzu la pământ.

Atunci sărind peste corpul felinului, Raimond alergă la cei trei arbori și cu ajutorul pumnalului tăiă frânghiile prizonierilor.

— Carabinele voastre ? întrebă el.

— Strangulatorii ni le-au luat, le-am văzut colo ! zise Jan Bart, arătând un punct. Și alergă într'acolo, urmat de Marius și de Tholen.

După câteva clipe se întorceau la Raimond cu carabinele pe care le luaseră din iarbă.

In acel punct al junglei tragedia aceasta fulgerătoare părea terminată. Dar, continua într'altă parte, de oare ce se auzeau mereu strigăte și împușcături.

CAPITOLUL V.

Bilanț tragic

Necesitatea de a proceda repede era atât de imperioasă încât cei doi cercetași nici nu se gândiră să întrebe pe Raimond ce căuta Annie la dânsul, nici acesta n'avu vreme să cerceteze cum fuseseră prinși. Și câte și patru, Raimond ducând în brațe pe Annie, se repeziră pe poteca ce ducea spre râu.

Toate acele scene succesive care nu duraseră decât cinci minute se desfășuraseră în plină bătaie a lunei, care lumina ca ziua. Aceasta explica preciziunea mișcărilor actorilor acestor scene ale căror facultăți fizice erau înzecite din pricina exaltării cerebrale. Abia după ce asemenea evenimente au trecut își poate cineva da seama de prodigioasa energie desfășurată de organismul său fizic și cerebral.

Dar, cei patru inși nu ajunseră încă aci, căci perioada lor de acțiune nu era terminată.

Și, în marginea râpei, Borkoum, Zomba și Coolii se luptau cu strangulatorii.

După obiceiul lor, misterioșii javanezi, aparținând teribilei secte a indușilor, nu erau înarmați decât cu un pumnal și cu frânghiile subțiri dar solide care le serveau să stranguleze victimele, conform riturilor lor sacre.

Așa că ar fi fost ușor învinși de sulițele coolilor și de armele lui Borkoum și Zomba, dacă ar fi fost mai puțin numeroși. Dar părea că toți strangulatorii din insula Java se adunaseră în partea aceea.

Căci în momentul în care cei trei cercetași și Tholen se apropiară, văzură o adevărată armată de oameni goi, ale căror corpuri luceau la lumina lunii, înconjurând grupul format de Barkoum și oamenii săi. Zomba și olandezul stând spate 'n spate trăgeau fără preget și gloanțele cădeau

ca o grindină asupra strangulatorilor, cari însă nu păreau înspăimântați.

Cercul lor tumultuos se strângea în jurul micului grup și noii sosiți puteau vedea laturile ce se desfășurau în aer si cădeau asupra cooliilor, apucând pe unul de gât, pe altul în jurul brațelor, pe altul de mijlocul corpului și răsturnându-i la pământ. Dar ceilalți coolii, fără a-și pierde capul, tăiau imediat cu sulițele lor frânghia întinsă, zădărnicind astfel intenția strangulatorilor de a atrage la ei corpurile prinse cu latul.

Văzură toate astea ca într'un fulger si nu-și pierdură timpul să le observe mai mult. Având grijă să nu tragă asupra punctului central unde erau cei înconjurați, descărcară armele asupra adversarilor lor.

Încercară să se împartă în două grupuri, unul în jurul olandezului, celălalt în jurul cercetașilor ; dar aceștia din urmă și sergentul, formând imediat un careu, își descărcară repede carabinele; scoaseră atunci browningu-rile și continuară să tragă de la o foarte mică distanță.

Ca să aibă amândouă brațele libere și să poată, ca și camarazii săi, să ia cu stânga securea, Raimond puse pe mica Annie în centrul careului ; în modul acesta era apărată de picioarele lor și nu putea fi prinsă de laturile asvârlite de javanezi.

Revolverele ajutate de securi făcură atâtea ravagii printre strangulatori încât victoria rămase definitivă de partea vânătorilor.

Deodată un strigăt gutural, ciudat modulat se ridică, nu se știe de unde și la acel strigăt agresorii se risipiră într'o clipă. Când se văzu liberat, Borkoum se grăbi să verifice la lumina lunii numărul cooliilor rămași pe câmpul de luptă.

Se pleca să numere răniții când auzi pe Raimond strigându-l.

Se întoarse și scoase un strigăt. In brațele lui Raimond văzu pe mica Annie !

Alergă la ea o luă în brațe, sărutând-o cu frenezie și întrebând :

— Ce caută ea aci ?

— Repede ! răspunde tânărul, să nu pierdem timp și s'alergăm la factorine.

— Pentru ce ?

— Să plecăm, domnule Borkoum, veți afla îndată. Haidem mai iute.

— Soția mea ! strigă colonistul.

— E numai rănită.

— Rănită ? Cum ? De cine ?

— Oh ! vă rog ! să nu pierdem timpul ! S'alergăm acolo !

— Dar răniții ?

— Zomba cu ceilalți coolii va avea grijă de dânșii. Rămâne și d. Tholen, nu-i așa ?

— Da ! da ! duceți-vă zise sergentul.

Și cercetașii, trăgând pe Borkoum, făcură în fugă drumul până la factorerie.

Nu fură, ca Raimond, nevoiți să sară peste gardurile vii, de oarece Borkoum avea cheia de la poartă, și se repeziră în curte.

Pe drum, Raimond îl pusese în curent cu cele întâmplate.

Borkoum, care ținuse pân' atunci în brațe pe fetiță, o încredință lui Raimond ; și îngenuchiând lângă soția sa, o ridică, o examină cu atenție și luând-o în brațe o duse repede pe masa din mijlocul bucătăriei. Aprinseră în grabă câteva lămpi. Și scoțând dintr'un dulap mare diverse obiecte farmaceutice, Borkoum se apucă imediat să spele și să bandajeze oribila rană a soției sale. Jan Bart îi dădea în timpul acela să respire săruri pe când Marius și Raimond îi fricționau tâmplele și mâinele cu alcool.

Toate aceste îngrijiri o făcura să-și vie în fire și deschizând ochii recunoscu imediat pe soțul său și îl luă de gât cu un strigăt de bucurie.

— Annie ! Annie ! întrebă ea cu înfrigurare.

Fetița era acolo cu frățiorii ei cari eșind din colțul lor se apropiaseră. Câte și trei se aruncară în brațele mamei lor.

Toți fură cuprinși de o emoție violentă și lacrimile începură să curgă din toți ochii. Cei trei cercetași așteptară să se liniștească și porniră spre ușă.

— Așteptați, d-le Barkoum ; să ne întoarcem în junglă ca să luăm pe servitorii dv. și ne vom înapoia cu pielea celor doi tigri uciși.

— Dar, unde sunt ceilalți servitori ai mei ?

— Trebuie să fie încă sub impresia spaimei, sub șopron.

— Mișeii.

— Nu-i acuzați. Desigur că prezența tigrului i-a înspăimântat atât, încât i-a făcut să-și piardă orice facultate de judecată.

— Nu importă. Ar fi trebuit să se apere aveau arme ; datoria lor era să apere pe soția și pe copii mei, de aceea îi lăsasem aci !

— Desigur ! răspunse Raimond, dar gândiți-vă la ceea ce trebue să fi simțit văzând deodată apărând un tigru în fața lor ! Nu sunt lipsiți de curaji oamenii aștia și dovada v'au dat-o aceia cari v'au urmat în pădure.

— E drept duceți-vă de-i căutați, vă rog, și spuneți-le

să-şi ia armele şi să vă urmeze. Veţi avea nevoie să fiţi câţi mai mulţi în pădure, în caz când s'ar înapoia strangulatorii.

— Dar, dv. veţi rămâne singur cu doamna şi copii. Şi dacă vin strangulatorii ?

— Oh ! nu e nici o primejdie, strangulatorii nu vin nici odată într'o casă locuită.

Dealtminteri voi închide poarta. Şi, singur, cu browingul meu, trăgând prin ferestruie, mă simt în stare să ţin piept unei armate de strangulatori, chiar dacă absenţa noastră ar dura mai mult de o oră.

— Bine ! noi pleecăm.

Şi luând carabinele pe umăr, ţinerii ieşiră închizând bine poarta în urma lor. Raimond avea o chee pe cari i-o dase colonistul la venire. Porniră în grabă spre răpă.

Sosiră în momentul în care Zomba Tholen şi cei şase coolii cari mai rămăseseră în viaţă reaprindeau torţele spre a lumina un spectacol dureros şi triumfal în acelaş timp. Partea dureroasă era reprezentată de cei şase javanezi cari zăceau la pământ ; cinci completamente strangulaţi, al şaselea căzut sub ghiarele tigrului omorît apoi de Raimond. Partea triumfală era constituită de cei doi tigri.

Erau întinşi amândoi unul lângă altul şi erau de o mărime neobişnuită, după cât afirma sergentul Tholen.

Cât pentru coolii şi servitorii rămaşi în picioare, unii fuseseră pe jumătate sufocaţi de laţ alţii răniţi de lovituri de punmal şi alţii scăpaseră neatinşi.

In rezumat, bilanţul acestei nopţi tragice era următorul :

D-na Rai grav rănită, şase cooli morţi: doi dintre hamalii cercetaşilor, patru dintre servitorii lui Borkoum ; alţi şase cooli mai mult sau mai puţin răniţi; dar ca compensaţie doi tigri fuseseră ucişi.

Cât pentru numărul stragulaţilor ucişi, el nu se putea cunoaşte din pricină că briganzii, retrăgându-se luaseră şi cadavrele.

Cortegiul la înapoiere fu astfel întocmit :

Morţii fură luaţi în spinare de cei valizi, iar cei patru albi împreună cu Zomba voiau tocmai să ridice pe cei doi tigri, când un zgomot de frunze îi făcu să se întoarcă brusc.

Mai înainte ca cineva să poată deschide gura, văzură pe Zomba repezindu-se şi afundându-se în junglă scoţând strigătul său de luptă :

— Haagh !

Cei rămaşi auziră zgomotul unei lupte în desişuri, şi strigătul triumfător al bravului negr•

•• Bun ! Bun !

Şi aproape imediat, îl văzură reapărând cu un corp în spinare pe care-l aruncă la picioarele lui Raimond :

— Bun, strangulator prizonier.

Flacăra torţelor lumina pe cel prins, care respira greoi din pricina sforţărilor ce le făcuse în luptă. Dar nu era rănit de şi sta nemişcat.

Brâul pe care-l purta şi turbanul alb arătau că face parte dintre cei puşi pe fugă.

— Foarte bine zise Raimond ! Dar asta dovedeşte că strangulatorii n'au părăsit locul şi că, poate, ne întind o cursă.

Şi totuşi nu putem lăsa aci nici pe morţii noştri, nici tigri.

Să împărţim mai bine poverile : şi Jan Bart şi cu mine, cari cu toată forţa noastră suntem cei mai puţin viguroşi vom servi de escortă.

Cele două fiare fură legate de două sulițe pe care coolii le luară pe umeri. Porniră astfel la drum precedaţi şi urmaţi de câte unul din cei doi cercetaşi cu carabina în mână şi degetul gata pe trăgaci.

Purtătorii cari aveau o mână liberă ţineau torţele cu care luminau calea, pentru ca stragulatorii să nu le poată întinde o cursă.

Astfel, fără alte incidente, ajunseră la factorerie.

Morţii fură depuşi sub şopronul, cari fusese destinat cooliilor celor trei cercetaşi ; tigrii rămaseră în mijlocul curţii ; iar prizonierul fu dus în sala comună, sau mai bine zis, în bucătărie.

D-na Raï nu mai era acolo. Şoţul său o transportase în camera ei; unde sub efectul unui calmant, dormea acum liniştită. Borkoum spuse această veste bună cercetaşilor, intrând în sală. Dar abia rosti primele cuvinte şi văzu pe prizonier

— Oh ! dar îl cunosc ! e unul din servitorii mei ; se numeşte Fauta ! Şi într'o limbă neînţeleasă pentru cei patru călători, vorbi cu violenţă javanezului, care sta nepăsător. Când termină, indusul îi răspunse în aceeaşi limbă pe un ton liniştit şi, într'o clipă de tăcere, sergentul tălmăci în italieneşte celor trei cercetaşi cele ce-şi spuseseră.

La imputările olandezului, indusul răspunse :

— M'am supus zeiţei, faceţi cu mine ce voiţi.

Şi sergentul adăogă :

— Secta aceasta nu recunoaşte decât o singură divinitate, zea Khali sau Borham, o zeiţă teribilă care nu primeşte decât jertfe omeneşti.

Şi aceşti fanatici îşi închipuesc că-şi atrag buna voinţa zeiţei strangulând câţi mai mulţi albi dintre cei cari locuesc

în ținuturile indiene și pe oamenii din rassa indusă cari au primit dominația europeană.

— Foarte plăcut lucru ! observă Marius.

Și dialogul tragic urmă :

— Te-ai angajat deci ca servitor în factoreria mea ca să mă trădezi ?

— Da !

— Dar dece ne-ați atacat în junglă, în loc să-mi omorîți familia, care rămăsese acasă pe când eu eram la vânătoare ?

— Pentrucă zeița ne ordonă să lovim în primul rând pe capul familiei și pe bărbat.

— Va să zică, dac'ați fi învins în junglă ați fi venit apoi să măcelăriți pe soția și pe copiii mei ?

— Da !

— Dar, sunteți nebuni ! Cum de v'ați închipuit că ne veți prinde cu frânghiile voastre și cu pumnalele, când noi avem arme de foc ?

— Eram atât de mulți... Toți strangulatorii din insula Java fuseseră convocați pentru tine singur în noaptea asta. Și fiindcă oracolul stabilise atacul pentru noaptea asta, sosirea acestor străini nu putea schimba ziua fixată.

Hotărîrea de-a vâna tigri sili pe șeful nostru să schimbe planul de atac ; unii dintre noi nu înțeleseseră însă noile ordine și greșiră locul de întâlnire așa că cele două grupuri s'au căutat timp de o jumătate de oră fără să se poată întâlni.

— Din fericire ! câți erați ?

— Nu vei afla !

— In orice caz, mâine la răsăritul soarelui vom ști câți morți ați lăsat pe teren.

— Acei, cari au murit sunt acum în împărăția fericită pe care le-a pregătit-o zeița pentru eternitate.

— Bun, atunci trebue să fii mulțumit ?

— Sunt, și voi fi mai mult, dacă mă vei trimite să-mi regăsesc frații și tovarășii.

— Nu ! nu-ți voi da această satisfacție. Dar, vei fi în curând pedepsit deoarece justiția engleză nu glumește, mâine vei fi dus la Battavia, judecat și condamnat de tribunalele legale.

Această perspectivă nu surâdea de loc indusului, care

cunoștea, din auzite, regimul închisorilor engleze. Mai mult decât de moarte se temea de încarcerarea pe viață.

Borkoum știa aceasta foarte bine și de aceea, stăpânindu-și furia firească, nu-i zbură creerul cum ar fi trebuit. Îi mai puse câteva întrebări cu privire la organizația sectei, dar Fauto rămase mut.

Nici chiar amenințarea cu tortura nu-l făcu să vorbească. Poate, fiindcă știa că această amenințare era făcută ca formă, căci oricât ar fi voit Borkoum să răzbune pe cei morți și să dea un exemplu, n'ar fi ajuns niciodată până la tortură.

CAPITOLUL VI

Curiozitatea lui Marius

E ușor de închipuit că în noaptea aceea nimeni nu mai dormi. Se deteră îngrijirile necesare răniților, iar celor valizi câte o ceașcă de cafea cu alcool spre a le reda forțele, iar tigrii fură jupuiți și pielea pusă pe uluci ca să se usuce la soare.

Apoi, pe când familia olandezului dormea, acesta și cu oaspeții săi luau parte la un prânz patriarhal, preparat de servitoare în faptul zilei.

In timpul mesei vorbiră bineînțeles de cele întâmplate și olandezul felicită pe cei trei tineri pentru curajul și sângele lor rece spunându-le că americanii, cari vin prin locurile acelea ca să vâneze tigri ar trebui să ia exemplu dela dânșii, în loc să se înconjoare de o ceată de servitori înarmați și să stea pe spinarea elefanților, de unde, adesea privesc liniștiți cum fiarele atacă și ucid pe nenorociții lor coolii...

Când fură la sfârșitul mesei, Jan Bart, care până atunci tăcuse spune lui Marius :

— Ei Marius, cred că a sosit momentul să spui tare ceeace mi-ai șoptit mai adineaori la ureche.

Toți priviră pe Marius cu curiozitate și, lucru curios, tânărul milanez roși, ceeace i se întâmpla foarte rar. Și Raimond, care îl cunoștea atât de bine, fu foarte surprins și observă, râzând :

— Din moment ce roșești, Marius, asta înseamnă că trebuie să fie ceva atât de enorm încât nu îndrăznești să spui față de toți.

— Intr'adevăr, mă tem să nu râdeți de mine...

— Să râdem, de ce ?

— Fiindcă ideea mea e, — cum să spun ? — puțin cam nebunească, cel puțin așa ar părea.

— Haide, Marius, zise Raimond, puțin cam ironic, învingeți timiditatea și spune-ne ideia ta.

— Iată, nu e o idee, e mai curând expresia unei curiozități...

— Ei haide, spune odată.

— Ei bine, am auzit pe prizonierul indus vorbind de o zeiță. Când e o zeiță, e și un templu, un monument oarecare unde e onorată... Ei bine, ași vei să văd templul zeiței Khali !

Aceste cuvinte atât de simple evocau, desigur, ceva atât de fantastic, încât Borkoum și Tholen păliră, căscând ochii. Și timp de un minut nimeni nu vorbi.

Insfârșit, făcând o sforțare vizibilă, Borkoum rosti aceste cuvinte :

— Să vezi templul zeiței Khali ? Dar nici nu se știe unde e.

— Și totuși există ! răspunse liniștit milanezul.

— Da, există ; cel puțin așa se crede.

— Și cam în ce loc poate fi ?

— Nu se poate face decât presupuneri.

— Care, de pildă ?

— Se presupune că templul ar fi ascuns în regiunea cea mai sălbatecă a insulei Borneo.

— Și cum se numește această regiune sălbatecă și necunoscută ?

— N'are un nume special ! Dar e în centrul insulei într'o vale locuită de indigeni sălbatici numiți Olo-Ots. Se spune că aceștia au primit cu entuziasm pe strangulatorii goniți din Indiile engleze și că au adoptat și ei obiceiurile și teribila lor religie. Se spune apoi, că au preotese consacrate cultului zeiței Khali, numite Bagniangs, a căror ferocitate e îngrozitoare.

— Iată amănunte care-mi excită și mai mult curiozitatea, zise Marius și cum noi căutăm mai întâi de toate lucruri care nu se văd oricând, sunt de părere să părăsim insula Java și să ne ducem la Borneo.

— Dar nu veți găsi tigri ! observă Borkoum.

— Mii de pipe ! răspunse Marius, n'avem decât să ne oprim la Java ca să mai vânăm încă doi tigri, deoarece am promis patru piei, dar după aceia să ne îmbarcăm cât mai repede la Battavia și să pornim spre Borneo.

Cu toată osteneala ce-și da Borkoum să facă pe Marius să renunțe la ideea sa, fu mai mult decât uimit când văzu că și Raimond și Jan Bart erau de aceeași părere. Ceva mai mult, sergentul Tholen se arătă și el foarte dispus să-i urmeze...

Și lăsând orice prudență la oparte bravul olandez le mărturisi atunci că dacă n'ar avea o familie și atâtea îndatoriri

față de soția și copiii săi ar pleca și el cu ei spre a descoperi taina acelei ciudate secte de strangulatori.

— Va să zică nu găsiți nebunesc planul nostru ? întrebă Marius.

— Nebunesc nu, dar ce e drept, temerar.

— Dealminteri, zise Marius, satisfăcut, vom face un apreciabil serviciu și tutulor colonistilor și populației indigene, deoarece dacă descoperim templul, autoritățile olandeze vor trimite desigur trupe suficiente ca să distrugă pentru totdeauna acea sectă blestemată.

— Desigur ; eu unul vă voi da o scrisoare de recomandație pentru guvernatorul din Borneo, pe care-l cunosc, și vă voi ruga să vă puie la dispoziție tot ce veți cere.

— Oh ! exclamă Raimond, nu-i vom cere nimic. Vom vizita numai ca simpli turiști capitala insulei care e....

— Pontianak, completă Jan Bart.

— Și după ce vom face investigațiile necesare, continuă Raimond vom porni numai noi patru și cu Zomba.

Și astfel începură să vorbească despre modul cum vor proceda spre a-și pune planul în aplicaree, iar bravul olandez, nu se putu abține de a nu-și exprima admirația și teama în acelaș timp ca nu cumva cei trei cercetași să-și piardă viața în această expediție primejdioasă.

Se mai liniști însă când auzi cuvintele înțelepțești cu care acești tineri își justificau pornirile lor aventuroase și masa se termină în urările de izbândă exprimate deoparte și de alta.

. . . . . .

După patruzeci și opt de ore, după ce mai uciseră încă doi tigri în tovărășia lui Borkoum și fără alt incident decât zgârietura suferită de un cooli, cei trei cercetași părăsiră factoreria Orchideelor. Impreună cu sergentul Tholeu se duseră la Battavia.

In fond, vânătoarea de fiare nu entuziasmase prea mult pe cei trei tineri, căci o găseau monotonă. Totdeauna acelaș și acelaș lucru : urmărești fiara, o găsești, o înconjori, stai la pând, sau o urmărești, o ochești și o dobori... Cercetașii noștri aveau nevoe de ceva mai variat care să le procure altfel de emoții ; erau însfârșiți agitați de sentimente pe care Marius le rezuma perfect în aceste cuvinte :

— Mii de pipe, animalele, oricare ar fi ele, sunt poate primejdioase ; dar vezi imediat pericolul și atunci n'ai ce să mai aștepți ; mie îmi place ca viața să facă să-mi bată inima !

Iată de ce părăsiră, fără părere de rău jungla javaneză, după ce uciseră cei patru tigri ale căror piei le permiteau să-și tie promisiunea făcută.

La Battavia găsiră imediat un vapor care mergea la Borneo.

Predară ei înșăși autorităților judiciare din Battavia pe prizonierul capturat de Zomba. Și avură ideea de a-l fotografia spre a păstra imaginea tatuajului pe care Fauta îl purta sub sânul stâng, deasupra inimii.

Intr'adevăr, secretarul guvernatorului din Battavia, care studiase în mod special tradițiile țării cu privire la strangulatori, le spusese că acel tatuaj era un semn particular de recunoaștere între membrii acelei secte și că le servea adesea ca un fel de pașaport, dându-le un soi de imunitate printre strangulatori și afiliații lor.

Cercetașii își ziseră că acel tatuaj le-ar fi fost poate de folos și că ar putea profita de faptul că Zomba era foarte îndemânatec în arta tatuajului.

Inainte de a pleca din Java cei trei tineri își completară proviziile de muniții și achiziționară o invenție recentă din domeniul armelor, pe care o găsiră la armurierul la care se aprovizionară.

Era vorba de un proector, care lumina punctul asupra căruia voiai să tragi. Acel dispozitiv dă oricărei arme o precizione matematică ; chiar în cea mai adâncă obscuritate e imposibil să greșești ținta, ceeace permite persoanei celei mai inexperte chiar, să lovească în mod automat pe individul ochit, rămânând totuș ea însăși invizibilă. Acel proector se atașează la țeava carabinei sau a browingului și intră în funcție îndată ce apeși pe trăgaci. In cercul luminos un punct indică locul unde va lovi glonțul ; apeși pe trăgaci, fără a mai ochi și invariabil, glonțul lovește exact acolo unde se găsește punctul negru din centrul luminos.

CAPITOLUL VII

Pescuitorii de perle

Deci cei trei cercetași se îmbarcară la Battavia pe u vapor care mergea spre Borneo.

Portul principal al insulei Borneo e Pontianak, capital posesiunilor olandeze; acolo aveau să facă deci cunoștinț cu insula Borneo.

Părăsiră insula Java și portul Battavia într'o frumoas dimineață cu soare sub ale cărui raze marea de Java se co lora de reflexe trandafirii și verzui.

Pentru a merge de la Battavia la Pontianak trebuia s navigheze în linie dreaptă spre nord-nord-est, să meargă dea lungul coastei de răsărit a insulei Billiton, să străbată micu arhipelag Karimata și să ajungă, însfârșit, în fața coast insulei Borneo.

Prima zi trecu fără incidente. Tinerii fură toată ziua p punte, convorbind cu sergentul Tholen, care le traducea in formațiile ce le dădea comandantul vasului, care nu vorbe de cât javaneza. Ele erau referitoare la marea de Java și l curioasa industrie a pescuitului de perle.

In anul acela indușii descoperiseră în împrejurimile in sulei Billiton un banc de scoici perliere de o extraordinar bogăție.

Subiectul principal al convorbirilor tuturor marinarilo din acele locuri era acel banc, care îmbogățise, nu pe sărma nii pescari ci pe industriașii indigeni cari știau cum să-i e ploateze.

— Mii de pipe zise Marius ! aș voi să văd pe acești p scuitori !

— E foarte ușor, zise sergentul. Voi ruga pe căpitan să s opească în punctul în care vom întâlni o flotă de pescuito

— Crezi că va consimți ? întrebă Raimond.

— Nu mai încape îndoială. Mai întâi fiindcă nu e gr

bil și apoi încarcătura vasului nu e din cele cari se pot deteriora.

— Ce încărcătură e ? întrebă Jan Bart.

Tholen începu să râdă :

— Aer !

— Aer ? repetară cei trei tineri. Sergentul, încântat de gluma sa, începu să râdă, apoi se grăbi să le explice :

— Vreau să spun : nimic ! vaporul nu are nici o încărcătură. Se duce s'o ia dela Borneo.

— Ah ! bun, zise Raimond. Atunci o oprire mai mult sau mai puțin lungă nu riscă, ce e drept, să deterioreze provizia de aer cu care sunt pline magaziile și astfel vom putea studia la fața locului pe pescuitorii de perle.

— De altminteri, reluă sergentul, vom afla imediat. Se sculă și se duse la căpitan care era la postul său pe coverta.

După ce schimbară câteva cu inte sergentul se întoarse în fugă la cei trei cercetași, cari l'așteptau nerăbdători și, de departe, le strigă :

— Consimte.

Apoi, apropiindu-se, le explică :

— Spune că se va opri la nordul insulei unde, după dânsul, trebue să se găsească actualmente pescuitorii de perle.

In momentul acela doi enormi rechini, sărind în urma vasului le atrăseră atenția și îi făcură să schimbe subiectul de conversație.

Timp de mai multe ore acei monștri marini urmăriră vasul, dar, însfârșit, decepționați probabil, de faptul că nu le cade nici o pradă de pe vas, se scufundară în valuri și dispărură.

Puțin după aceea, la apusul soarelui, se adunară câteși patru într'o vastă cabină, unde li se servi prânzul; după aceea, obosiți, se culcară. Zilele următoare, fură monotone, marea ne oferindu-le altă distracție decât continua apariție și dispariție a rechinilor.

Dar într'o dimineață, Tholen deșteptă pe cei trei cercetași strigându-le :

— Pescuitorii de perle !

In câteva clipe se îmbrăcară și fură pe punte, chiar în clipa în care izbucniră niște strigăte ciudate.

— Mii de pipe ! zise Marius. Ce s'a întâmplat ?

Un spectacol ciudat se desfășură înaintea ochilor lor.

Pe mare, trei bărci cu pânze de formă bizară stau nemișcate ; într'una din ele o duzină de oameni goi urlau, frângându-și mâinile.

— Dar ce e ? întrebă Raimond.

Li se răspunse că unul din pescuitori rămăsese în fundul mării, din pricină că frânghia cu care era legat fusese tăiată

de un rechin; nenorocitul era tatăl a şapte copii, a căror mamă murise cu câteva zile în urmă.

— Mii de pipe ! strigă Marius. De cât timp s'a rupt frânghia ?

— Chiar acum.

— Ce adâncime e aci ?

— Cincisprezece metri.

— Bine, legaţi-mi o piatră de picior :

— Dar ce vrei să faci ? Exclamară Raimond şi Jan Bart

— Tăceţi ! Legaţi-mi o piatră, vă spun.

— Dar, nu e nici, una.

— Ei, fie şi o bucată de fier ! orice, care să fie greu !

Tonul era atât de impunător încât nimeni nu îndrăsni să-l contrazică. Se găsi însfârşit o bucată dintr'o ancoră veche şi i-o legară de picior. Marius se desbrăcă repede şi se legă de mijloc cu o frânghie în care vârî teaca pumnalului.

Ceru să i se arate locul precis şi spuse lui Tholen să dea ordin la doi marinari mai voinici să-l apuce de picioare şi de umeri şi să-l asvârle în mare.

Ordinul fu transmis. Şi atunci se văzu acest lucru extraordinar : cercetaşul fu apucat de picioare şi de umeri şi asvârlit cu toată forţa în apă, unde dispăru în mijlocul unei împroşcături de spumă.

Cei din jur rămaseră încremeniţi şi câteva momente nu îndrăzniră să deschidă gura. Dar, abia atunci, cei doi cercetaşi şi sergentul Zomba îşi deteră seama de nebunia la care se făcuseră părtaşi.

Ipnotizaţi de privirile şi de cuvintele imperioase ale lui Marius se supuseseră fără să se gândească. Dar, acum în faţa mării nemişcate, în adâncurile căreia dispăruse Marius, îşi deteră seama de spăimântătorul pericol la care expuseseră pe camaradul lor şi se simţiră cuprinşi de groază.

— Am fost nebuni, strigă Raimond. N'ar fi trebuit să-l ascultăm !

— Pe Sfânta Fecioară! răspunse Jan Bart. Când Marius îţi vorbeşte într'un anumit fel şi te priveşte în ochi, îţi pierzi orice voinţă !

Raimond şi Jan Bart se priviră şi o expresie de dureroasă îngrijorare li se văzu pe faţă. Trecură câteva clipe.

Javanezii, înspăimântaţi priveau pe cei doi cercetaşi şi pe Tholen.

In bărci încetaseră strigătele şi toţi priveau în punctul în care dispăruse Marius. Ce se petrecea în apa aceea sclipitoare, căreia razele oblice ale soarelui îi răpeau ori ce transparenţă ? Ce dramă grozavă ? Se auzi un strigăt şi toţi vă-

ura pe Zomba, desbrăcându-se în grabă și asvârlindu-se din înălțimea punții în mare, în acelaș punct în care dispăruse u câteva clipe mai înainte Marius.

— Zomba, du-te de scapă pe Marius, zise Raimond

Emoția celor din jur crescu. Toate mâinile crispate pe bordajul vasului tremurau. Trecură poate douăzeci de secunde, sau numai cinci, nimeni n'ar fi putut spune.

Dar, deodată se văzu apa turburându-se și la suprafață apărură două corpuri, dintre care unul împingea pe celălalt.

— Marius! strigară cei trei europeni.

Milanezul, înotând cu stânga, scotea deasupra corpul indusului leșinat. Aclamari formidabile urmară acelor clipe de tăcere și se auzi vocea lui Marius spunând :

— Mii de pipe! n'așî fi crezut nici odată că apa e atât de rece !

Inotând se îndreptă spre barcă. In clipa când era s'o ajungă, alt corp eși din apă și Zomba, căci el era, îl ajută să împingă corpul indusului leșinat.

Când fu însfârșit pe bordul vasului și îmbrăcat, el explică celor din jur :

— E foarte simplu : știți că înot ca un pește; când am ajuns în fundul apei am deschis bine ochii și am văzut pe indus pe o stâncă; cu stânga l-am apucat, cu dreapta am tăiat frânghia care-mi lega fierul de picior și cu o împinsătură de călcâi m'am ridicat din nou la suprafață.

Aveți toți aerul înspăimântat; dar vă asigur că am făcut de zeci de ori jocul ăsta în portul Ostia, ca să mă distrez. Doar atât, mii de pipe ! Acolo era mai plăcut, căci apa era călduțică; apa asta e înghețată și n'aș fi crezut niciodată că la o astfel de latitudine apa mării să fie de o temperatură atât de polară.

Și nu i se mai putu scoate altă explicație decât asta, căci la toate întrebările răspundea cu glume.

Indusul nu'și reveni în simțire decât peste o oră în timpul căreia fu fricționat cu putere, iar Tholen experimentă asupra lui fericitele efecte ale respirației artificiale.

Când Indusul află în ce mod fusese salvat, se aruncă la picioarele lui Marius, căci, spre a-l îngriji mai bine îl transportaseră din barcă pe bordul goeletei. Sărută genunchii tânărului și plânse de recunoștință, jurând că dimineața și seara, în rugăciunile sale către Vișnu și Brahma, îl va pomeni numele, implorând buna voință zeilor pentru salvatorul său.

După ce asistară o oră la pescuitul perlelor, cei trei cercetași spuseră că puteau porni.

Astfel, căpitanul javanez care era entuziasmat de purtarea lui Marius îl asigură că binecuvântările indusului salvat îi vor urma oretutindeni.

— Visnu și Brahma vă protege le zise el.

Iar Marius, glumeț, ca întotdeauna îi răspunse foarte serios :

— Visnu și Brahma să te audă, bravule macac; apoi întorcându-se spre Tholen, adăogă :

— Tradu-i, te rog, macac cu un cuvânt gentil.

Și Tholen, râzând, îl asigură că va traduce întocmai. Dar curând nu se mai acupară de cele petrecute, căci în depărtare se vedea țărmul insulei Borneo.

Citiți urmarea în fascicola No. 16